

ELKE AFLEVERING BEVAT EEN VOLLEDIG VERHAAL

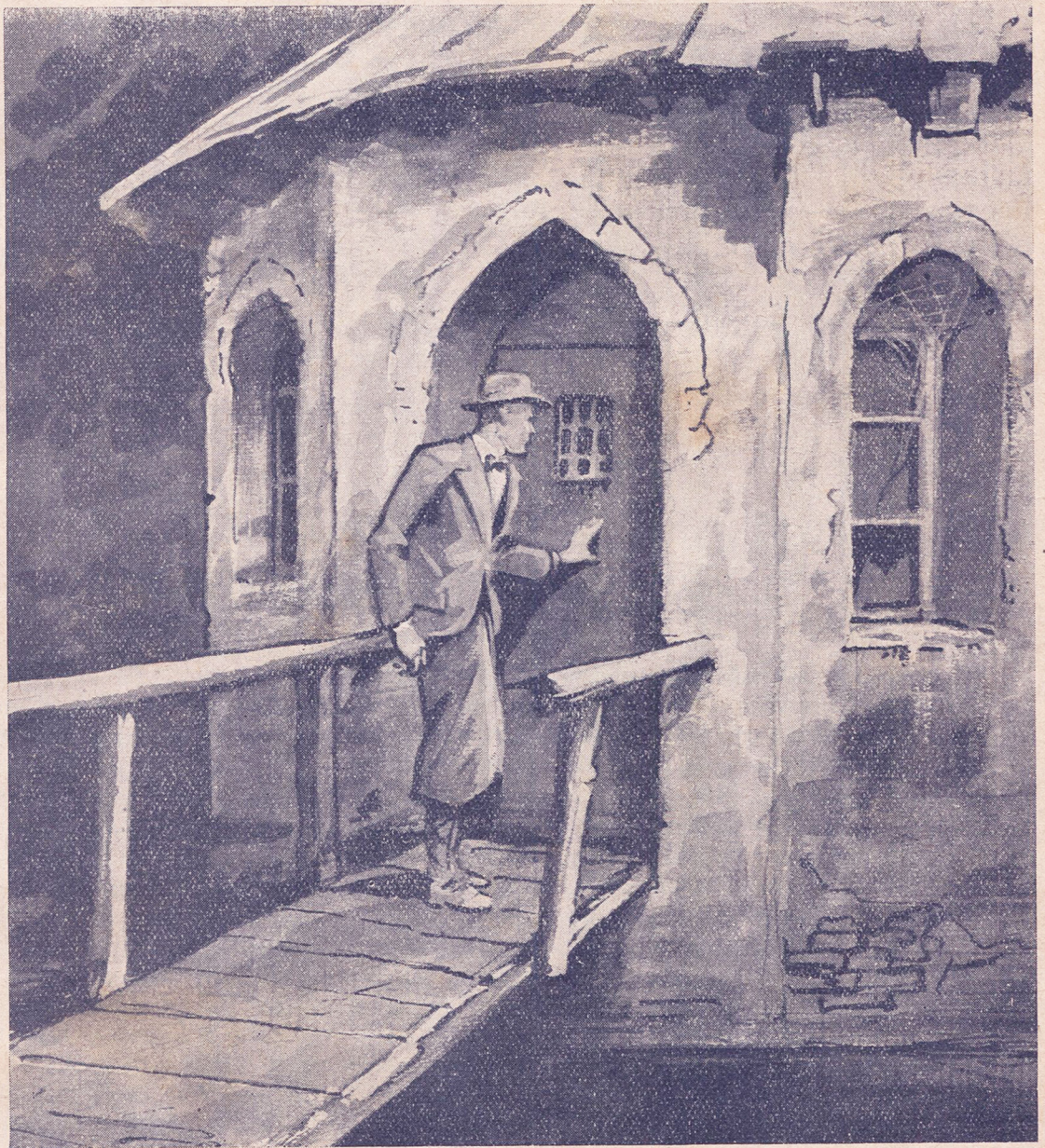
Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE STRAAL DES DOODS

fr. 2.—

No. 1190

Voorzichtig duwde Brand tegen de deur.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHENGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De straal des doods

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**Wilt U thuis alles
zelf repareren?
Zie dan pagina 32**

HOOFDSTUK I.

CHARLY BRAND ALS UITVINDER.

Londen transpireerde.

Een hittegolf, zooals Europa in geen jaren had gekend, was over het geheele westelijke oude werelddeel getrokken en de groote wereldstad had er in ruime mate van genoten.

Aan alles was het merkbaar, dat men onder de ongewone hitte leed. Het was stil op straat, tenminste voorzoverre men van stil kon spreken in deze geweldige metropolis, waar het verkeer gedurende de laatste jaren zoo enorm is toegenomen. Maar men kon toch goed merken, dat niemand zich op straat begaf, tenzij het hoog noodig was. Het automobiëlverkeer was echter zoo mogelijk nog toegenomen, daar een ieder, die een eind weegs had af te leggen, er niet aan dacht te gaan wandelen.

Een wolk van stof en roet, die door de hitte in trillende beweging werd gebracht, overhulde de city. Men snakte naar adem en verlangde naar het einde van den werkdag.

In de kantoren liepen de employés in hun hemdsmouwen; zij benijdden de typistettes, die in haar dunne, luchtige blousjes nog het best deze buitengewone warmte konden trotseeren.

In de parken, zoo terecht de longen van de groote stad genoemd, wemelde het van kinderen en dienstmeisjes, op de vijvers gleden de punts en de wherries voort, op het gras lagen jonge lieden, die van hun vakantie genoten en in de schaduw van de boomen rustten bejaarde lieden, die met wijsgeerige kalmte de temperatuur tot het onderwerp van hun gesprek maak-

ten en te vertellen wisten van andere jaren, lang geleden, toen het óók zoo warm of nóg warmer geweest was.

Onder de menschen, die het zich in hun woning gemakkelijk en koel gemaakt hadden, behoorde ook Lord William Aberdeen, de bekende filantroop, die in zijn bibliotheek de bladen zat te lezen.

Hij was alleen, iets wat zeer zelden gebeurde, want gewoonlijk werd hij gezelschap gehouden door Charles Brand, zijn onvermoeiden secretaris en trouwen vriend.

Alles ademde stilte, kalme deftigheid in dit fraaie, eenigszins donkere vertrek, dat op den achtertuin uitzag en waarin door de wijd openstaande vensters de frissche lucht en de heerlijke bloemengeur vrij konden binnen komen.

Lord Aberdeen had het zich gemakkelijk gemaakt, hij had zijn jas en vest uitgetrokken en droeg over zijn fraai wit zijden overhemd een dunne kamerjapon van echte Chineesche gebloemde zijde, die zijn lange gestalte nog langer deed schijnen. Hij zat in een clubfauteuil gedoken met zijn voeten op een tabouret en een rooktafeltje naast zich, terwijl een menigte kranten en tijdschriften om hem heen verspreid lagen.

Het scheen, dat hij een belangrijk artikel las, dat nog al van langen adem was, want reeds geruimen tijd zat hij met een der bladen van de „Times” voor zijn iogen en had hij zijn geurige Havanah laten uitgaan.

Eindelijk hief hij het hoofd op, liet de krant vallen en drukte op den schelknop naast zich.

Gaston, de oude kamerdienaar, verscheen.

— Wat verlangt Mylord?

— Och, Gaston, ga eens even zien op de kamer van mijnheer Brand, of hij al thuis gekomen is.

De grijze kamerdienaar verdween, om na enkele minuten terug te keeren met de boodschap, dat mijnheer er nog steeds niet was.

— Dank je, Gaston.

— Dineert Mylord vanmiddag thuis?

— Ik weet het nog niet, Gaston, ik zal het je over een half uur zeggen.

Lord Aberdeen stond op, wandelde een paar malen het groote vertrek op en neer en ging ten slotte de deur uit, de gang door en de trap naar den tuin af. Op zijn dooie gemak, als iemand, die niets te verzuimen had, wandelde hij door den tuin, bekeek de planten, brak hier een dorren tak af, plukte daar een bloem, kortom gedroeg zich als iemand, die niet goed weet, hoe hij zijn tijd zal doorbrengen.

Dan bereikte hij het groote tuinhuis, dat naast de garage stond, waar zijn chauffeur Hen-

derson onder het reinigen van zijn automobielen 'n lustig deuntje floot, alsof hij niet wist wat warmte beteekende.

In het tuinhuis, dat geheel uit cement was opgetrokken, was het heerlijk koel. Hij schoof de glazen schuifdeur dicht, trok het vitragegordijn, dat er voor hing recht en begaf zich naar het achtergedeelte van den wand, links. Hier drukte hij op een knop, die in een klein kastje, dat met een schuif werd gesloten, verborgen zat en met het gelaat, dat niet de minste verwondering verried, zag hij hoe een der groote vloertegels een eind omhoog ging en vervolgens om een onzichtbare as draaide.

In de ontstane opening werd een ijzeren trapje zichtbaar, dat naar lager gelgen regionen voerde. Hij daalde dit af en liet den tegel boven zich weer werken, door op een knop te drukken, die in een der wanden daar beneden was aangebracht. Nu draaide hij een schakelaar om en boven een groote eikenhouten deur met zwaar ijzeren beslag begon een geel lampje te gloeien.

Na enkele seconden ging dit uit en een groen lampje ging aan. Even daarna werd de deur geopend en ontsloot den toegang naar een uitgestrekt keldergewelf, dat als werkplaats was ingericht.

Wanneer wij het woord werkplaats gebruiken, willen wij daarmee niet te kennen geven, dat deze onderaardsche ruimte een soort timmermanswinkel of smidse was. In geen deele.

Het was zoowel een laboratorium als een atelier en voorzien van de meest uiteenlopende werktuigen en instrumenten. Hier stonden op wit geschilderde banken allerlei toestellen, waterpassen, theodolieten, sextanten, telescopen, camera's, statieven, daar weer fraai geslepen melkglazen en marmeren toonbanken, kroezen, kolven en retorten. In één der hoeken stonden twee groote teekenplanken op automatisch werkende ezels, terwijl in een ander gedeelte een soort fotografisch atelier was ingericht.

Daar stond een prachtige mahoniehouten atelier-camera met een reusachtige in koper montuur gevatte lens op een zwart verrolbaar statief. Er achter, bijna geheel in een cabine ingebouwd, een schitterend projectietoestel, dat zoowel voor weergave van stilstaande beelden als voor cinematografische films geschikt was. En overal aan de vier wanden hingen groote borden, waarop zich allerlei gewone en fijne instrumenten bevonden, vanaf den gewonen hamer en nijptang tot de meest ingewikkelde profielschaaf en de fijnste vijl. Alles was fraai vernikkeld en glansde in de stralen

der electrische lampen, die deze ruimte verlichten.

In de deuropening stond een nog jonge man met blauwe oogen en krullende blonde haren, de vriend van den lord, Charles Brand.

Men kon zien, dat hij druk aan den arbeid was geweest. Zijn costuum ging schuil onder een lange, witte jas, die hier en daar een vuile veeg vertoonde. Hij had de mouwen omhoog geslagen, zoodat zijn sterke, gespierde armen te voorschijn kwamen.

Toen hij de deur geopend had en zag we zich aanmeldde, kwam er een vroolijke glimlach op zijn gelaat, waardoor zijn witte tanden te zien kwamen.

— Hallo, Edward. Ben jij daar?

— Zooals je ziet, Charles, schiet je al op?

— En of! Ik ben zoo goed als klaar en dacht er juist over even naar boven te gaan voor een kop thee, want ik heb dorst gekregen.

— Prachtig, m'n jongen, dan gaan we samen even terug.

En als twee vrienden gingen de lord en zijn vriend denzelfden weg van zoeven terug naar boven.

Zij waren dan ook inderdaad twee trouwe kameraden en iedereen, die den bewoner van het fraaie huis in de Cromwellstreet kende, kende ook Charles Brand. Iedereen wist, dat die twee onafscheidelijk waren en dat door hen reeds menige weldaad bewezen was aan hospitalen, kindertehuizen, openbare instellingen van liefdadigheid, enz., enz.

Maar er was nog iets anders wat niet iedereen wist. Of beter gezegd, er waren tal van dingen, waarvan niemand eenig vermoeden had en die allen voortsporen uit het feit, dat Lord William Aberdeen, de rijke, gevierde aristocraat, de teerhartige, edelmoedige filantroop, een dubbel leven leidde, tevens was: John Raffles, de Groote Onbekende, de Gentleman-Inbreker, die eens den naam van Lord Edward Lister, dan weer dien van Graaf Palmhurst aannam.

Dit hoorende, zal het niemand meer verwonderen, dat het prachtige, uitstekend geoutilleerde atelier en laboratorium zich onder het tuihuis bevond en zal iedereen het de gewoonste zaak van de wereld vinden, dat de lord en zijn vriend met geheime veeren verborgen luiken lieten draaien, vreemde werktuigen en instrumenten vervaardigden en ze op de geniaalste wijze wisten te gebruiken.

En nu hebben wij nog niet gesproken van de talrijke automobielen van zijn lordschap, die door hem zelf met een of andere uitvinding belangrijk waren verbeterd en waardoor de toch

reeds groote snelheid, die de wagen ontwikkelen kon, vaak nog aanzienlijk toenam. Nog niet van het wonderbare luchtchip de Sperwer het aluminium vliegtuig, waarvan het voortstuwingsmechanisme bestond uit een vierbladige schroef, gedreven door een geheimzinnigen electromotor, door Raffles zelf uitgevonden. Nog niet van de talrijke snelvarende motorbooten, waaronder de Arend, die sneller liep dan ooit de snelste renboot heeft geloopt. Ook niet van de wonderbare duikboot, die getrouwe copie kan genoemd worden van de Nautilus, het onderzeemonster, door Jules Verne beschreven, maar nimmer uitgevoerd en altijd een fantasie gebleven. Ten slotte niet van de onderaardsche gangen, geheimzinnige kasten, verborgen veeren en laden in de talrijke verblijven zoowel in Londen als daar buiten en waar Mylord nu eens verscheen dan weder verdween en telkens onder een anderen naam en een andere vermomming, zoodat zijn identiteit nog nooit aan het licht gekomen was.

Maar waar en wat zij ook geweest waren, thans waren zij Lord William Aberdeen en Charles Brand en bevonden zij zich in hun huis in Cromwellstreet te Londen, wandelend door den tuin naar de koele, donkere bibliotheek om een gewonen kop thee te gaan drinken, daar zij als een paar gewone menschen een buitengewonen dorst hadden gekregen in deze buitengewone warmte.

Gaston had het servies op een klein ebbenhouten tafeltje gereed gezet en de heeren bedienden zichzelf. Weldra parelde het gouden nat in het fijne Chineesche eierschaal-porcelain en kringelden de geurige reukwolkjes naar het plafond.

Brand had zijn witte jas uitgetrokken en een luchtig colbert aangeschoten, dat hem wonderwel om de welgemaakte leden paste. Hij strekte de hand uit naar een der verspreid liggende tijdschriften, toen hij werd tegengehouden door zijn vriend met de woorden:

— Wacht even, Charles, vóór je gaat lezen, heb ik je iets te vertellen. Iets wat je zal interesseeren.

— Zoo, wat dan?

— Nu, ik geloof, dat je concurrentie krijgt. Ik heb zoeven in de Times een artikel gelezen, dat mij machtig veel belang inboezemde. Het gaat over een uitvinding door een professor gedaan, die binnenkort wereldkundig zal worden gemaakt en die een algeheele omwenteling zal brengen in de wijze van oorlogvoeren. Niemand schijnt nog te weten wat het is, maar er worden toespelingen gemaakt op de moge-

lijkheid, dat nu eindelijk de oplossing van het vraagstuk: het koude licht nabij is.

— Je maakt me werkelijk nieuwsgierig.

— Dat geloof ik graag. Ik ben het zelf ook. 't Is alleen maar jammer, dat we onze nieuwsgierigheid niet kunnen bevredigen. Toch schijnen er mensen te zijn, die er al meer van af weten, want er wordt in dat artikel gewag gemaakt van onderhandelingen, die er gevoerd worden over den verkoop van den uitvinding.

— En je sprak zooeven, dat het een omwenteling zal brengen in de wijze van oorlogvoeren.

— Ja, daar werd ook over gesproken.

— Maar dan is zoo iets landverraad, ten minste als een Engelschman de uitvinder is. Stond er dat niet bij?

— Neen, dat viel niet uit het artikel op te maken. Ik heb alleen den indruk gekregen, dat de uitvinder zeer commercieel aangelegd is, hetgeen mijns inziens niets anders dan een parlementaire uitdrukking is voor: een op winst beluste man, die maling heeft aan andere motieven. Ik denk, dat ik er mijn neus weer eens in moet steken om te voorkomen, dat er binnen afzienbaren tijd ongelukken gaan gebeuren.

— Hoe dat zoo?

— Wel, als een of andere regeering het in handen krijgt, dan: Wee, arme menschheid. Als

het een werktuig of instrument is, waarmede men dingen kan doen, die tot dusverre onbereikbaar waren, dan oordeel ik het mijn plicht, in deze kwestie een woordje mee te spreken.

— Maar je sprak er zooeven van, dat je concurrentie voor mij vreesde. Wat bedoel je daar dan weer mede?

— Och, eindelijk niets, het was maar gekheid, ik wilde je een beetje op stang jagen, omdat jij ook al zoo aan het uitvinden bent. Je moet het artikel zelf maar eens lezen, dan kan je zien, waar ze het over hebben. A propos, ben je klaar voor vanavond?

— Zoo goed als. Ik wilde straks nog een uurtje werken voor we gaan dineeren. We gaan zeker naar de Windsor Club?

— Natuurlijk. Je bent daar op het oogenblik de gevierde man. Ik denk, dat vanavond de halve club present zal zijn. Je wordt een beroemd man, Charles, een beroemd man!

— Ja, hou jij me maar voor den gek, Edward. Tegen jou kan ik toch niet op, al verbeeld ik me, dat ik nu toch werkelijk iets belangrijks heb gevonden.

Onder dergelijke gesprekken vervloog een half uur, waarna de vrienden weer scheidden. Brand om weer naar zijn onderdaardsch laboratorium af te dalen. Raffles om de nog resterende bladen uit te lezen.

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK II.

DE LEZING IN DE ROYAL SOCIETY FOR SCIENCE.

Toen Raffles aan Brand gevraagd had of hij gereed was voor den avond, bedoelde hij daarmede of zijn vriend de uitvinding in zooverre gereed had gemaakt om deze te toonen aan de leden van de Royal Society for Science, anders gezegd de Koninklijke Vereeniging voor Wetenschappen.

Brand was namelijk van plan een lezing te houden met lichtbeelden en aan de voorbereiding daarvan had hij dien dag in het keldervertrek, waar we hem in het eerste hoofdstuk aan de lezers hebben voorgesteld, voortdurend gewerkt.

Na thee te hebben gedronken, werkte Brand nog een uurtje om aan een en ander de laatste hand te leggen, waarna hij met Raffles naar de Windsor Club was gegaan, de club waarvan Raffles in zijn hoedanigheid van Lord Aberdeen vice-president was en waar zij bijna geregeld hun maaltijden gebruikten.

Het was nu half acht en Henderson stond met een fraaie limousine te wachten om zijn meester en diens vriend naar het gebouw van de Royal Society for Science, in de wandeling kortweg R. S. genoemd, te brengen.

Dit gebouw bevond zich in de Edgware Road, een lange, breede straat, waar het massieve, uitgestrekte gebouw goed tot zijn recht kwam.

Op de eerste verdieping bevond zich een langwerpige zaal, die er geheel op ingericht was om voor dergelijke voordrachten dienst te doen. De wanden waren met een donkerkleurig doek beschoten en daar de ruimte verlicht werd door lampen, geheel door melkglazen ballons afgesloten, heerschte er een zacht diffuus licht, dat zeer aangenaam voor de oogen was en een ongemeene stemmige indruk maakte. Achteraan stond de met een groen kleed bedekte bestuurstafel en daarvoor rijdden zich de stoelen, waarop aanstonds de belangstellende leden der vereeniging zouden plaats nemen. Aan de wanden hing een collectie ingelijste fotografische portretten van levende en overleden leden, die door uitvindingen, ontdekkingen of onderzoekingen groote diensten hadden

bewezen aan de menschheid in het algemeen en aan de vereeniging in het bijzonder.

Boven de bestuurstafel zag men in den korten wand eenige openingen. Achter dezen wand bevond zich namelijk de projectie-cabine, die een klein laboratorium geleeek. Daar stonden verschillende toestellen, waarmede gewoonlijk gedemonstreerd werd, een projectie-apparaat, een ultra-microscop, welke zóó was ingericht, dat directe aansluiting met het projectie-toestel kon worden verkregen en verder een aantal lenzen, condensoren, booglampen, koolstaven, koperen filmdoozen enz. enz.

Een der wanden werd geheel ingenomen door het marmeren schakelbord, waardoor men ook, vanuit de cabine, alle lichten in de zaal groepsgewijze kon controleeren.

Het was bijna acht uur en de zaal liep langzaam vol. Wanneer de R. S. een belangrijke lezing aankondigde, dan wisten de leden, dat er inderdaad iets bijzonders zou worden geboden, zoodat men dan ook altijd op een druk bezoek kon rekenen.

Toen Raffles en Brand arriveerden, werden zij door het bestuur ontvangen en welkom geheeten. Eenige heeren lieten zich voorstellen en na enkele minuten te hebben gepraat, gingen men de zaal binnen.

Bijna alle plaatsen waren bezet en nog steeds kwamen nieuwe bezoekers binnen, zoodat het niet lang meer duurde of men kwam stoelen te kort.

Eindelijk was de zaal tjokvol, er kon niemand meer bij, zoodat de deuren gesloten werden. Nu opende de voorzitter met een korte rede de vergadering, wees met enkele woorden op het belangrijke dat den leden hedenavond te wachten stond en gaf daarna het woord aan Charles Brand.

Brand, wiens jeugdig, vroolijk gelaat temidden van deze ernstige vergadering een prettigen indruk maakte, begon met mede te deelen, dat hij de eer van de uitvinding, welke hij dezen avond zou demonstreeren, niet uitsluitend voor zich alleen kon opeischen, daar de grondslagen er voor gelegd waren door Lord

William Aberdeen, die wegens andere bezigheden zijn onderzoekingen op een zeker punt had gestaakt en aan hem had overgelaten.

Lord Aberdeen, zoo zeide hij, heeft voldoende energie getoond om, alleen ter wille van de wetenschap, een onderzoek in te stellen naar de hoedanigheden van een stof, welke als een concurrent van het zilverzout kan worden beschouwd. Zooals men weet wordt de tegenwoordige fotografische plaat bereid uit een emulsie, die hoofdzakelijk uit zilverzout bestaat en daar de fabrikanten de snelheid dezer platen voortdurend met groot succes weten op te voeren, zal het mijnen hoorders misschien eenigszins verbazen, dat men is gaan zoeken naar een stof, die moet dienen om een andere stof, die reeds zoo volmaakt werkt, te vervangen.

Maar, zooals ik reeds zei, werden de proeven begonnen alleen ter wille van de wetenschap, doch toen bij de voortzetting bleek, dat de uitkomsten aanzienlijk grooter waren dan verwacht werd, zijn er pogingen aangewend om ze voor de practijk bruikbaar te maken.

De stof, waarmede geëxperimenteerd is, zullen wij balmaïn 53 noemen. Zooals gij allen weet, fotografeert men door het opvangen van de uit het spectrum weerkaatste lichtstralen, de voor het menschelijk oog zichtbare stralen wel te verstaan. Maar er zijn ook onzichtbare stralen, nl. de ultra-violette en de infra-roode. Met deze stralen wordt gefotografeerd. waarvoor het balmaïn als intermediair dient.

Op deze wijze ging Brand eenigen tijd voort. Het onderwerp scheen den hoorders buitengewoon belang in te boezemen, want er heerschte een aandachtige stilte. De belangstelling nam nog toe, toen Brand aan het practische gedeelte van zijn voordracht kwam.

Hij liet namelijk zien hoe een met balmaïn bestreken plankje zóóveel fosforesceerend licht uitstraalde, dat men daarmede gevoelig papier kon belichten.

Toen hij zoover gekomen was, ging hij een stap terzijde, wendde zich naar het elektrische schakelbord en draaide een schakelaar om, waardoor het licht in de zaal uitging; vervolgens drukte hij op een knop, waardoor in de projectie-cabine een lichtend sterretje aan den wand verscheen ten teeken, dat de lanternist het eerste lantaarnbeeld in de carrier moest schuiven.

Onmiddelijk schoot uit de kleine opening in het cabineluik een heldere, krachtige lichtbundel, die zich allengs uitzette naar het witte doek, aan de tegenovergestelde zijde aangebracht, waarop hij als een helder rechthoekig

vlak weerkaatste, in het midden het beeld toonend, waarover de conferencier zoo juist gesproken had.

Een onderdrukt gemompel van bewondering in de bijna geheel duistere zaal bewees, dat het auditorium den spreker goed gevolgd had en opgetogen het eerste resultaat zijner proeven aanschouwde.

Brand, die zijn hoorders enkele oogenblikken tijd had gelaten om het lantaarnbeeld op den wand te beschouwen, zette nu zijn rede voort.

Hij wees er op, dat het zoeven getoonde beeld daarom zoo belangrijk was, daar het verkregen was door middel van onzichtbare stralen. Het eenige maar zeer groot nadeel bestond in de grove structuur van het balmaïn en de geringe lichtgevoeligheid.

Daar de conferencier zeer goed begreep, dat zijn onderwerp thans zeer wetenschappelijk en dus droog werd, had hij een zeer eigenaardig middel te baat genomen om zijn gehoor te blijven boeien. Hij verhaalde, dat hij een droom had gehad.

— Op een avond — aldus begon hij het verhaal — was ik zeer laat op gebleven en had ik voortdurend zitten peinzen over het vraagstuk hoe ik er toch in zou slagen om het balmaïn 53 fijner van structuur te maken. Ik had namelijk ontdekt, dat wanneer ik 'n schilfer balmaïn in de helft deelde, de gevoeligheid ook precies éénmaal was toegenomen. Al peinzende viel ik in slaap en had den volgende eigenaardigen droom.

— Eensklaps was ik met tooverkracht beëindigd en was ik in staat elk willekeurig materiaal te vergrooten tot een afmeting, gelijk aan die, welke wij van datzelfde materiaal onder de microscoop waarnemen. Een stukje roet bijvoorbeeld, dat ik net op de punt van een fijne naald kon nemen, vergrootte ik tot het een klomp was geworden van eenige voeten in doorsnee. Dat blok vergruisde ik tot kleine deeltjes, zoodat elk deeltje even groot werd als het oorspronkelijke, dat ik eerst vergroot had. Door diezelfde toovermacht was ik vervolgens in staat al die uiterst kleine deeltjes te doen inkrimpen tot de grootte, die ze hebben moesten, wanneer ik niet van mijn toovermacht had gebruik gemaakt. Toen ontwaakte ik met een schrik.

— Maar die droom had mij aan het denken gebracht en eindelijk ben ik er in geslaagd, door de balmaïn-schilfers in een electrischen oven te gloeien, ze inderdaad zoo klein te maken.

— En wat is nu het resultaat van al deze

proefnemingen, mijne heeren? — aldus besloot Brand zijn lezing.

— Niets meer of minder dan het volgende: Een ebbenhouten plankje met mijn balmain bestreken is thans veel gevoeliger materiaal dan de snelste fotografische plaat, doch in omgekeerden zin. Terwijl wij de tegenwoordige fotografische plaat tot na de ontwikkeling in de donkere kamer voor het geringste straaltje licht moeten beschutten, zijn wij juist verplicht op onze balmain-plaat zooveel mogelijk licht te doen vallen tot vlak vóór de opname.

Een zeer groot voordeel wordt door deze methode ook verkregen door besparing op platen, want een balmain-plankje is onmiddellijk, nadat het heeft dienst gedaan weer opnieuw voor een volgende opname te gebruiken, door het flink aan het licht bloot te stellen.

Ten bewijze, dat ik mij niet door mijn fantasie heb laten meeslepen, zal ik u toonen wat ik vervaardigd heb.

Onder ademlooze stilte nam Brand nu een apparaat uit een gereedstaand kistje, dat hij had meegebracht.

Dit apparaat bestond uit een gewone klapcamera, waarvan het model aan iederen amateur-fotograaf bekend is. Dit model was echter zeer gedrongen. Achteraan, zoowel boven als onder het matglas, bevond zich een kastje, terwijl zich aan het bovenste gedeelte een kruk bevond, gelijk aan die, welke zich aan een cinematografisch opname-apparaat bevindt.

Hij zette nu onder een elektrische lamp van 200 kaars lichtsterkte een stoel gereed, plaatste daarachter een achtergrond van donkere stof en stelde als gewoon onder een zwarten doek in.

Nu verzocht hij den aanwezigen om beurten voor slechts twee seconden op dien stoel plaats te nemen. En terwijl allen hieraan voldeden, draaide Brand bij elke opname den slinger één keer om. Toen allen geposeerd hadden, demonteerde Brand het kistje en begaf zich daarmede naar de donkere kamer.

Daar hij eenigen tijd wegbleef, verspreidden de aanwezigen zich door de zaal. Hier en daar stonden opgewonden groepjes te praten en aan de drukke gebaren was het duidelijk te zien, dat de behandeling van het onderwerp de algemeene belangstelling hoog had opgevoerd. Vooral Lord Aberdeen, als medewerker van den uitvinder, ondervond zeer veel geestdrift. Van alle kanten werd hij bestormd met vragen, dien hij echter lachend afweerde, zeggende, dat hij niets wilde verklaren, om alles aan zijn vriend, die het onderwerp volkomen onder de knie had, over te laten.

Na tien minuten weg gebleven te zijn, keerde

Brand in de zaal terug. Hij had een groote spoeltrog in de handen, waaruit hij een raam te voorschijn haalde, waarom eenige meters bromidepapier waren gewikkeld. Op regelmatige afstanden bevonden zich daarop de portretten der aanwezigen, helder, duidelijk, sommige zelfs van artistieke waarde.

Men verdrong zich om Brand, die handen te kort kwam om alle naar hem uitgestoken handen te drukken. Iedereen begreep onmiddellijk de waarde van deze nieuwe uitvinding, die een algemeene omwenteling in de fotografie zou teweeg brengen.

Nadat het grootste enthousiasme en de toejuichingen een weinig waren bedaard, ging Brand over tot een uiteenzetting van de werking van zijn toestel.

Het kwam in het kort hier op neer. In de twee kastjes bevonden zich haspels, waarop een geelfilter van buigzaam mica was gewonden. Dit filter, dat dienen moest om de ultra-violette stralen hun werking te laten uitoefenen, plaatste zich door de omwenteling van de kruk telkens voor een balmain-plankje, waarvan er acht in het kastje aanwezig waren. Na elke belichting kwam het balmain-plankje in contact met een stuk van het bromide-papier, dat eveneens van een haspel afrolde, waarna het weer op een andere spoel werd afgerold. Vervolgens passeerde elk plankje een stuk melkglas, waarderachter een electrisch lampje brandde, waardoor het weer opnieuw gelijkmatig lichtend werd gemaakt, zoodat het telkens na acht opnamen weer terug in de camera en in 't brandpunt van de lens kwam.

Na afloop van de opnamen behoefde toen alleen de rol belicht bromide papier in de donkere kamer ontwikkeld en gefixeerd te worden.

De geestdrift van het auditorium bereikte toen het hoogtepunt en het scheelde weinig of de aanwezigen, onder wie zich verscheidene deftige, gebaarde en gebrilde heeren bevonden, hadden Brand op hun schouders getild, om hem in triomf rond te dragen. Eenige oogenblikken werd hij duchtig heen en weer getrokken, alsof hij op een onstuimige zee een speelbal was van wind en golven.

Te midden van deze algemeene geestdrift zat aan een der tafeltjes, die langs de wanden stonden, een heer, die daaraan niet deel nam, maar in diep gepeins verzonken, stil en bewegingloos bleef zitten. Het was een lange schrale figuur, met grijze haren, die hem tot in den hals vielen en wiens tamelijk schamele kleeren, die hem als een zoutzak om het lijf zaten, vol vlekken waren.

Maar te midden van de drukte was er nie-

mand, die op deze zonderlinge figuur bijzonder acht sloeg, zoodat de man, zonder lastig gevallen te worden, kalm kon blijven zitten, hetgeen hij dan ook deed, zonder te letten op hetgeen hem omringde en terwijl hij met zijn lange, nerveuse vingers voortdurend zijn stoppelige kin betastte.

Intuschen had het bestuur zich van Brand en Raffles meester gemaakt en beiden de bestuurskamer binnengeloodst, waar de eerewijn gereed stond en eenige dronken op beide onder-

zoekers werden uitgebracht.

Men was nog in feestelijke stemming bijeen, toen de administrateur der R. S. binnenkwam en Brand in het oor fluisterde, dat één der leden hem gaarne één oogenblik onder vier oogen zou willen spreken.

Brand stond op en begaf zich naar de spreekkamer, waar hij den zonderlingen, grijsharigen man in zijn morsige kleeren en met het peinzende uiterlijk, op hem vond wachten.

HOOFDSTUK III.

CHARLY BRAND VALT VAN DE EENE VERRASSING IN DE ANDERE.

Veertien dagen waren verstreken.

Nog steeds stond de zon elken dag als een gloeiende, koperen schijf aan een smetteloos blauwen hemel. Engeland had in geen jaren een zoo mooien, maar tevens zoo warmen zomer gekend.

Het was een stoffige heete dag, waarop Brand zich warm en bezweet op weg bevond naar Skidaw Hall, dat in de nabijheid van het Bassenthwaite-meer was gelegen.

Brand, die, zooals uit het vorige hoofdstuk voldoende is gebleken, een oorspronkelijke natuur had, vereenigde vele eigenschappen in zich. Hoewel beziel met een dorst naar wetenschap, welke met het oog op zijn jeugdigen leeftijd zeldzaam mocht worden genoemd, was hij sportman genoeg om zichzelf te behoeden voor het lot van een droog kamergeleerde en voelde hij zich voldoende mobiel voor het maken van een stevige voetreis, iets, waartoe hij zich altijd aangetrokken had gevoeld, maar dat hij nimmer in practijk had kunnen brengen, uit hoofde van zijn vele bezigheden, afgewisseld door de avontuurlijke tochten, die hij met Raffles ondernam.

Hij had den laatsten tijd in het onderaardsche vertrek zoo dikwijls voor heete fornuizen en gloeiende ovens gestaan en was zoo dikwijls en vaak zóó lang achtereen van het heerlijke

zonlicht verstoken geweest, dat hij behoefte gevoelde eens lekker uit te waaien. Te meer had hij tot het maken van deze voetreis besloten, in de eerste plaats omdat Raffles hem niet kon vergezellen, daar deze zich thans eenigen tijd in het laboratorium onder het tuinhuis moest bezig houden.

— Nu is het mijn beurt, oude jongen, — had hij Brand lachend toegeroepen, toen deze hem vroeg, wat hij ging uitvoeren.

— Laat dat nu maar een verrassing voor je blijven. Als je terugkomt van je tocht, ben ik misschien klaar en dan zullen we er eens lang en breed over praten.

In de tweede plaats was hij door zijn voetreis in de gelegenheid met dat gedeelte van het Engelsche merendistrict, dat hij nog nimmer had bezocht, nader kennis te maken, terwijl hij tevens al wandelend, nadenken kon over het motief, dat hem naar Skidaw-Hall voerde.

Hij was daarom te Kesswick uit den trein gestapt, om vandaar zijn reis te voet voort te zetten.

Zijn koffer had hij vooruit gestuurd naar het station te Embleton en slechts met een handvaliesje gewapend, begaf hij zich vroolijk en welgemoed op weg.

Aanvankelijk voerde zijn weg hem langs fraaie boschpaden, die, hoewel zij het aantrek-

kelijke van het nieuwe bezaten, hem overigens weinig boeiden, zoodat hij zijn gedachten ongestoord hun loop kon laten.

Nog eens haalde hij zich den avond van zijn lezing in de R. S. voor den geest en wederom bevond hij zich in gedachten in gesprek met den zonderlingen man, die hem te spreken had gevraagd.

Brand had aanvankelijk niet geweten wat van den man te denken, want, hoewel zijn kleeren versleten en stoffig waren, bleken zij van goeden snit te zijn, het gelaat, hoewel mager en vol groeven, was niet grof of onedel en zijn handen, hoewel eeltig en met hoornen nagels, waren lang en goed gevormd.

Het meest echter had hem getroffen de toon van gezag, waarmede hij werd aangesproken.

Vóór er één woord over zijn lippen was gekomen, had Brand hem moeten beloven met geen sterveling te zullen spreken over hetgeen hem meegedeeld zou worden. Hoewel aarzelend had hij aan dit verzoek voldaan, maar in zijn meening, dat hij iets heel bijzonders zou te hooren krijgen, was hij danig teleurgesteld.

Eigenlijk had de man niets verteld en zich alleen bepaald tot het verzoek hem in zijn woning te komen opzoeken met het apparaat, dat hij dien avond gedemonstreerd en besproken had.

Vóór hij zichzelf goed rekenschap van zijn woorden had kunnen geven, had hij daarin toegestemd en was de geheimzinnige grijsaard verdwenen, na hem een kaartje in de hand te hebben gestopt, waarop met potlood geschreven stond: A. Spencer, Skidaw-Hall Embleton, terwijl aan den anderen kant, eveneens met potlood een veelzijdig ornamentje geteekend was.

— Laat dat zien aan één der bewoners van Embleton, wien ook, hetzij groot of klein, kind of grijsaard en ge zult u niet beklagen over uw bezoek, — had hij hem nog toegevoegd.

Dat was alles.

En nu?

Nu bevond Brand zich op weg naar den vreemden man, van wie hij niets anders wist, dan dat hij hem als lid van de R. S. ontmoet had, een vereeniging, waarin hij niet scheen thuis te hooren.

Wat was Skidaw-Hall? Een of ander verval- len buitenverblijfje? Of misschien een landhuis, waar zijn gastheer zou blijken de betrekking van tuinman of houtvester of iets van dien aard te bekleeden?

Hoe hij echter dit vraagstuk ook draaide en wendde, een bevredigend antwoord er op vond hij niet, evenmin als Raffles, met wien hij er óók over had gesproken en die alleen van oor-

deel was geweest, dat hij het er maar op wagen moest, je kon nooit weten, waartoe het leidde.

Van het nadenken moede, gaf hij de oplossing van het vraagstuk op en besloot wat meer aandacht aan zijn omgeving te wijden.

Wat zij ten volle waard was.

Zijn weg voerde hem langs Friar's Crag, gelegen aan de noordelijke grens van Derwentwater.

Beschrijven laat dit plekje, dat een der schoonste van Engeland wordt genoemd, zich niet en Brand was ten zeerste geboeid door de woeste schoonheid van deze streek, die weinig door touristen bezocht scheen te worden.

Nadat hij een heuveltop overschreden had, ging zijn weg in dalende lijn. Het liep tegen drie uur in den namiddag en hij constateerde, dat hij het moeilijkste gedeelte van zijn tocht achter den rug had. Tegen vier uur bereikte hij het Bassenthwaite-meer en zag hij den top van den Skidaw, den 1500 M. hoogen berg in de zon schitteren.

Daar hij wist nu spoedig het doel van zijn tocht te zullen bereiken, liet hij zich verleiden tot een kleine afdwaling op een zijweg, die hem naar een pijnbosch voerde, dat hem met zijn verkoelende schaduw lokte.

Daar wachtte hem een verrassing. Het bosch, dat een heel eind van den hoofdweg verwijderd lag, had hem nauwelijks in zijn verkoelenden atmosfeer opgenomen, of hij zag in de verte op een open plek de blauwe lucht in een helder meertje weerkatsten. Het was geheel door dicht struikgewas omgeven en lag daar zóó klam, zóó koel en verkwikkend, dat Brand, die moe, warm en bezweet was, een onoverkomelijke lust in zich voelde ontwaken, om zich daarin met een bad te verfrischen.

Teneinde zich ervan te overtuigen, dat hij aan dit voornemen, zonder hierin door het een of ander verhinderd te worden, gevolg kon geven, deed hij een kleinen onderzoekingstocht in de onmiddellijke omgeving, waarbij hij tot de ontdekking kwam, dat aan de westelijke zijde van het meertje het bosch grensde aan een uitlooper van het Bassenthwaite-meer, dat daar een kalmen, maar breeden stroom vormde, terwijl aan de overzijde een groot majestueus, ouderwetsch landhuis, dat op een boschrijken heuvel was gebouwd, zich in het stille water spiegelde.

Gerustgesteld over zijn veiligheid en met de zekerheid niet verrast te zullen worden, ontkleedde hij zich en had juist zijn zwemtricot, dat hij in z'n valeisje had medegenomen, aangetrokken, toen een zonderling geluid zijn aandacht trok.

Het geluid was daarom zoo zonderling, daar hij enkele oogenblikken te voren nog had geconstateerd, dat hij geheel alleen in het bosch was, terwijl hij nu toch duidelijk in het water hoorde plassen, alsof daar iemand aan het baden was. Voorzichtig schoof hij de takken van een grooten struik, die hem geheel achter zijn bladertooi verborg, terzijde en liet zijn blikken over het watervlak glijden.

Onmiddellijk ontdekte hij wat de oorzaak was van het geluid. In het midden van het meertje werd het rimpellooze water doorploegd en in golvende beweging gebracht door een menschenhoofd.

Dat hoofd was getooid met een rooden badmuts.

Haastig trok Brand zijn hoofd weer terug.

Dat hoofd, daar in het water, behoorde aan een dame, aan een jonge dame, die, evenals hij had willen doen, op dezen warmen zomermiddag verfrissing zocht in het koele nat.

En zijn eerste gedachte was natuurlijk, zich verborgen te houden.

Als een kat bespiedde hij door een opening in het groen haar bewegingen. Eenige malen zwom zij met krachtige slagen het meertje in zijn geheele lengte over waarna zij dook, om plotseling aan den tegenovergestelden oever weer boven te komen.

Het scheen daar een glooiend terrein te zijn, want vlug klom zij op het droge, en van steen tot steen springend, waarbij zij zich vasthield aan de takken der struiken, begaf zij zich naar een hoog gelegen, vooruitstekend rotsje, om daarvan af weer met een sierlijken boog in het water te duiken.

Dit herhaalde zij eenige malen.

Een minuut of tien had Brand haar aldus in het verborgene gadeslagen, toen er iets verschrikkelijks gebeurde.

Verscheidene malen reeds was zij ondergedoken om na een twintigtal seconden onder water gezwommen te hebben, op een geheel andere plek weer boven te komen, toen hij eensklaps ontdekte, dat zij, na wederom te hebben gedoken, veel langer onderbleef dan de vorige malen.

Aanvankelijk meende hij zich te hebben vergist en begon, om zich zekerheid te verschaffen, de seconden te tellen. Maar hij had reeds tot dertig geteld en nog was zij niet aan de oppervlakte verschenen.

Als een bliksemstraal flitste het hem door zijn brein, dat zij kramp kon hebben gekregen en, zonder zich verder één oogenblik te bedenken, liet hij zich in het water glijden.

Op de plek, waar hij meende haar den laat-

sten keer te hebben gezien, dook hij. Brand was een geoefend zwemmer en geroutineerd duiker; zoo lang hij kon bleef hij onder, maar den bodem bereikte hij pas na vijftien seconden ongeveer, zoodat hij spoedig naar boven moest om adem te scheppen.

Telkens en telkens dook hij en steeds zenuwachtiger werd hij in zijn bewegingen, toen al zijn zoeken tevergeefs bleek. Naar zijn berekening had hij reeds de helft van den bodem afgezocht, maar hoe hij zich ook uitputte en aan de waterplanten daar beneden rukte en trok, hij kon niets ontdekken.

Na twaalf minuten ongeveer moest hij uitgeput en naar adem snakkend zijn pogingen opgeven.

Maar dood dan levend heesch hij zich aan een struik op om zijn afgematte ledematen wat rust te gunnen en in de zon op temperatuur te komen, want het water was, vooral in de diepte, zeer koel.

Zijn gemoedstoestand laat zich eerder vermoeden dan beschrijven. Gedurende de eerste minuut was hij nog te uitgeput om zijn gedachten in geregelde banen te leiden, maar naarmate hij van zijn ademloosheid bekwam en hij het gevoel in zijn ledematen voelde terugkeeren, kwam zijn voorstelling van de werkelijkheid duidelijk en afschuwelijk terug.

Daar, beneden hem, op slechts enkele meters afstand misschien, vlood een schoon, jong, bloeiend leven heen, en hij, hij lag daar op den oever, vèr van eenige menschelijke woning in een eenzame, woeste streek en moest machteloos toezien, hoe het bijna rimpellooze water, zacht deinend zijn oppervlakte gesloten hield.

Met een ruk stond hij op, de tranen sprongen hem in de oogen en in machteloosheid woeede hij zijn vuisten. Hij had dat kalme, donkere water, dat zoo schijnheilig lief de blauwe lucht weerkaatste, wel kunnen ranselen.

Doch slechts één oogenblik duurde die zinneloosheid. Nog éénmaal besloot hij een poging te wagen.

Zooveel lucht in zijn longen verzamelend als hij maar kon, dook hij nogmaals en zich aan de waterplanten vasthoudend bewoog hij zich, met zijn linkerhand langs den ongelijken grond rondastend over een groote oppervlakte van den meerbodem.

Maar nog steeds vond hij niets.

Eensklaps overviel hem een zonderlinge gewaarwording. Terwijl hij zich aan een waterplant vasthield bemerkte hij, zonder dat een beweging zijnerzijds daartoe aanleiding gaf, dat zijn lichaam als om zijn eigen as draaide. Hij liet de plant los en nu bemerkte hij, dat hij,

aanvankelijk langzaam, maar spoedig al sneller en sneller, naar beneden werd gezogen.

Nu begreep hij onmiddellijk wat er van haar, naar wie hij zocht, geworden was. Dàar in de onmiddellijke omgeving van de plek, waar hij zich bevond, was een kolk van waarschijnlijk groote diepte. Door de zuigende werking was het meisje natuurlijk naar den bodem van deze kolk getrokken.

Hij begreep, dat verder zoeken nutteloos was, klemde zich met alle kracht die nog in hem over was, vast aan een waterplant en werkte zich haastig, telkens een volgende plant grijpend, buiten de zuigende werking van de kolk, om, ten slotte, toen hij niets meer van dien verraderlijken onderstroom voelde, zich los te laten en met krachtige trappen en armzwaaien omhoog te zwemmen.

Hij gevoelde, toen hij de oppervlakte van het water bereikte, dat hij het zeker geen seconde langer zonder adem had kunnen uithouden. Met groote moeite heesch hij zich op den oever en bleef een volle vijf minuten als levenloos, plat uitgestrekt liggen.

Sombere gedachten doorkruisten zijn brein en hij maakte het vaste voornemen de plaatselijke autoriteiten er een hoonend verwijt van te maken, dat zij hun medeschepselen niet wisten te behoeden voor het dreigend gevaar, dat dit schijnbaar zoo onschuldig uitziend boschmeertje onder zijn verraderlijke oppervlakte verborg.

Langzaam, met krachteloze bewegingen trok hij zijn kleeren aan en wilde zich van de noodlottige plek verwijderen, toen het hem inviel, dat de kleeren van het slachtoffer op den oever moesten liggen en dat het, door het een of ander merkteken, dat daarin aanwezig zou zijn, hem gemakkelijk zou vallen de identiteit vast te stellen van de verdronkene.

De maatschappij legt den levenden nu eenmaal plichten jegens de dooden op, welke, hoe futiel zij ons tegenover het ontzagwekkende mysterie van den dood ook mogen toeschijnen, eenmaal noodzakelijk zijn.

Brand begreep welke plichten hij te vervullen had en zocht den oever af naar haar kleeren. Maar hoe vreemd het ook moge schijnen, nergens was eenig spoor van een kleedingstuk te ontdekken.

Nog nadenkend over dit onbegrijpelijk feit, bedacht hij ook, hoe hij zich, toen hij door het plassen in het water op haar aanwezigheid opmerkzaam was gemaakt, had verbaasd, niets te hebben gehoord van een plons, zooals veroorzaakt wordt door iemand, die in het water springt, maar, zoo bedacht hij weer later, zij

had zich in het water kunnen laten glijden, zooals geoefende zwemmers vaak doen, zonder dat bijna één druppel opspat. Misschien was zij op dezelfde wijze ook uit het water gegaan.

Die gedachte had een sprankje hoop in zijn hart aan het gloeien gemaakt en haastig begaf hij zich naar het kleine plateau van de vooruitstekende rots, vanwaar hij het geheele meer kon overzien, om te zoeken naar een plek, waar zij zich misschien gemakkelijk, onzichtbaar voor hem, uit het water had kunnen verwijderen.

Maar neen, nergens was een opening te ontdekken. Het water was geheel door den eenigszins ovaalvormigen oeverrand omsloten.

Op de plek, waar hij zich ontkleed had, was duidelijk aan de vastgetrapte aarde te zien, dat hier iemand geruimen tijd vertoefd had, en wederom ving hij zijn onderzoekingsstocht aan, vlak langs den oever en op eenigen afstand daarvan verwijderd, maar niets vond hij, dat er op wees, dat zich ergens iemand eenigen tijd had opgehouden. Wel zag hij hier en daar voetstappen afgedrukt, maar die afdruksels bleken te zijn van zijn eigen schoenen. Het afdruksel van een damesschoentje of van een kleinen voet was nergens te bespeuren, behalve in de nabijheid van het rotspunt, waar zij eenige malen van af gesprongen was.

Ofschoon hij zich haast niet van deze onheilsplek kon losscheuren, begreep hij, dat het nu toch tijd werd aan het eigenlijke doel van zijn tocht te denken en begaf hij zich met een bezwaard hart op weg.

Of het kwam doordat zijn gedachte te veel vervuld waren van het pas ondervonden, of door een andere oorzaak, kon hij nu en later niet verklaren, maar het was een feit, dat hij juist den tegenovergestelden kant insloeg van de richting, vanwaar hij gekomen was.

Hij bemerkte zijn vergissing pas, toen hij, na een tiental minuten geloopt te hebben, eensklaps tegenover een oud vervallen gebouwtje stond, dat omringd door een smalle gracht, als het ware een eilandje vormde.

Hij liep er omheen, teneinde een opening te zoeken. Misschien zouden er menschen zijn, zoo bedacht hij, wien hij het ongeluk, waarvan hij zoeven getuige was geweest, zou kunnen vertellen, en die ongetwijfeld hulp zouden verlenen.

Nergens echter vertoonde zich enig teken van leven. De ramen schenen van binnen met planken dichtgespijkerd te zijn, terwijl zij van buiten zoodanig met stof en spinraggen waren bedekt, dat er van het glas niet veel meer te zien was.

De ééne zijde zag er, in haar steenen kaal-

heid, somber genoeg uit, maar de naar de zuidzijde gewende gevel was met een weelderige klimplant bedekt en gaf het huisje een schijn van levendigheid en vroolijkheid, die het echter niet bezat.

Een wrak, bouwvallig houten bruggetje gaf toegang tot een deur, die met haar ijzeren beslag, reusachtige scharnieren en een tralievenstertje den indruk gaf van te behooren aan een of ander vervallen slot, waaraan de bouwtrant van het gebouwtje eveneens herinnerde.

Niet omdat hij ook maar het geringste vermoeden koesterde, dat de deur niet gesloten zou zijn, maar meer uit de zucht, elk mensch eigen, om alles te doen, wat in een dergelijk geval gedaan zou kunnen worden, duwde Brand tegen de deur.

Tot zijn verwondering week deze onmiddellijk naar binnen om hem toegang te verleenen tot een sombere, stoffige met roode tegels geplaveide vestibule, waaruit de kilheid hem tegemoet kwam.

Brand rilde onwillekeurig, zoo somber en spookachtig gaapte de lugubere, holle ruimte hem tegen.

Eén oogenblik kampte hij met de neiging binnen te gaan, maar, bedenkende, dat het gebouwtje naar alle waarschijnlijkheid geen bewoners zou hebben, besloot hij dit niet te doen.

Om zich zekerheid te verschaffen, liet hij een luid: Hallo! klinken, maar zijn stem werd slechts teruggekaatst door de hooge zoldering en de kale wanden, die hem zijn uitroep met dof geluid als het ware in het gelaat terugwierpen.

Hij luisterde eenige seconden met gespannen aandacht, maar, niets hoorende, liet hij de deur weer in het kozijn terugvallen en ging het bruggetje weer over.

Een blik op zijn horloge liet hem zien, dat het inmiddels vijf uur in den namiddag was geworden en daar hij te kennen had gegeven tegen zeven uur op Skidaw-Hall te zijn en hij niet wist hoe lang de wandeling daarheen nog zou duren, besloot hij zich zonder verwijl op weg te begeven.

Een kwartier later bevond hij zich weer op den straatweg op hetzelfde punt, waar hij twee uur geleden het pad naar het bosch had ingeslagen.

Ofschoon met weinig opwekkende gedachten vervuld, haastte hij zich met krachtigen stap verder, vast besloten het eerste menschelijke wezen, dat hij op zijn pad mocht ontmoeten, mededeeling te doen van het noodlottige voorval in het boschmeer en tevens te vragen naar de juiste ligging van Skidaw-Hall, dat, naar

zijn berekening, zich hier in deze buurt moest bevinden.

Hij had ruim een kwartier stevig doorgewandeld, zonder iemand te ontmoeten, toen hij, vóór hij er op bedacht was, een rijtuigje, door twee vurige paardjes getrokken, op zich zag afkomen.

Hij sprong snel op zij, maar wie beschrijft zijn verbazing, toen hij op den bok van het fraaie, lichtgeel geschilderde voertuigje de jonge dame zag zitten, die hij dood op den bodem van het boschmeer waande.

Stom van verbazing en niet in staat een woord uit te brengen, zag hij haar als een werfelwind voorbijsnellen.

Een vergissing was buitengesloten want, hoe kort hij haar ook maar had kunnen waarnemen, had hij haar trekken goed kunnen onderscheiden en had hij bovendien aan de blanke hand, waarmede zij elegant, doch met vasten greep, de teugels hield, den smallen ovaalvormigen, lichtblauwen steen zien schitteren dien hij had opgemerkt, toen zij in het boschmeer zwom.

Eenige oogenblikken stond hij perplex het ranke voertuigje, dat zich met groote snelheid verwijderde, na te oogen.

Zoo iets vreemds had hij nog nimmer beleefd.

Ongetwijfeld liep op het meertje dus toch nog een zijkanaal uit, dat hem niettegenstaande zijn zorgvuldig onderzoek ontgaan was.

De dichte vegetatie van de oeverranden had den het natuurlijk aan zijn waarnemingen ontrokken.

Met een verlicht hart zette hij eindelijk zijn tocht weer voort. Ofschoon hij nog diep onder den indruk was van de pas ondervonden emoties, had het landschap voor hem nu een geheel ander voorkomen als zooeven.

Wèl brandde de zon aan een wolkeloozen, stralenden hemel hem nog onbarmhartig in den nek, wèl was de weg erg stoffig en voelde hij een geduchte vermoeidheid in zijn leden, maar dit alles telde hij gering, het was alsof hem een zware last van de schouders genomen was.

Telkens en telkens vroeg hij zich af wat de oplossing van het raadsel was, maar hij kon er geen bevredigend antwoord op vinden en nog was hij met zijn gedachten geheel bij dit onderwerp, toen hij zich plotseling tegenover een geheel ander panorama geplaatst zag.

Het bleek, dat hij een groote bocht had gemaakt, want het fraaie landhuis, dat hij twee uur geleden vanuit het bosch, waar hij zijn raadselachtig avontuur in het boschmeer had beleefd, had waargenomen aan de overzijde

van den stroom, zag hij nu op eenigen afstand voor zich liggen.

Toen hij den hollen weg uitkwam, bevond hij zich op geringen afstand van den oever van het Bassenthwaite-meer, dat aan dezen kant hooge, kale rotswanden bespoelde. Deze rotswanden hadden hem tot dusverre alle uitzicht belet op het lieflijk dal, waarin het fraaie landhuis lag, dat hij nu meer en meer naderde.

Het was ook hier nog steeds zeer stil en zoo ver het oog reikte, kon hij geen menschelijke woning ontdekken. Hij besloot daarom den weg te gaan vragen aan de portierswoning, die hij vooraan 't hek, dat het park van het landhuis omgaf, ontwaarde.

Op eenige passen afstand kwam hem een zware tabakslucht in den neus; rondziende waar deze vandaan kwam, stond hij plots tegenover een ouden tuinman, die met de schaduw van een breed geranden vuilgelen strooien hoed op zijn gelaat, als een soort filosoof, op den rand van zijn kruiwagen de blauwe rookwolkjes, die hij uit een groote houten pijp de lucht inpafte, zat na te oogen.

— Goeden middag, vriend, warm weertje vandaag! — begon Brand het gesprek.

— En dat is 't, meneer, paf, paf!

— Zou je mij ook den weg kunnen zeggen naar Skidaw-Hall?

— En dat kan ik, meneer, paf, paf!

Brand glimlachte om de eigenaardige wijze van antwoorden en informeerde verder.

— Waar is het dan, vriend?

— En je draai je maar om, meneer!

— Is het dat mooie huis hier, vlak bij?

— En je zegt het, meneer.

Brand herinnerde zich nu het kaartje, dat hij van den ouden man had gekregen en denkende, dat hij met een of anderen collega van den tuinman te doen zou krijgen, haalde hij het uit zijn portefeuille.

De tuinman bleef met dezelfde filosofische gelatenheid de rookwolkjes uitpaffen en wachtte bedaard af wat er uit die zwartleeren portefeuille zou te voorschijn komen.

— Ik moet iemand spreken, die mij dit kaartje heeft gegeven, kun je me ook zeggen of die persoon hier in de buurt woont?

Dit zeggende liet hij den man het kaartje zien.

In eens was de houding van den ouden filosoof veranderd. Hij sprong op, nam de pijp uit zijn mond en bekeek het kaartje met een soort eerbied, die duidelijk uit zijn oogen sprak.

— En moet u Sir Archibald zelf spreken? — vroeg de man.

— Sir Archibald? Wie is dat? Ik bedoel den-

gene, die op dat kaartje die woorden heeft geschreven en dat ornamentje heeft geteekend en wiens naam er waarschijnlijk op staat, mijnheer A. Spencer.

De tuinman wendde het kaartje om en om.

— Zoiets is in geen jaren gebeurd meneer. Wilt u mij maar volgen. Ik zal even met u meeloopen.

Voorafgegaan door den ouden tuinman, ging Brand nu het hooge, ijzeren hek door en de donkere oprijlaan in.

Het pad was vrij steil, zijn geleider oud en niet zoo vlug ter been meer, zoodat zij geruimen tijd noodig hadden om den weg, die hen nog van het landhuis scheidde, af te leggen.

Juist op het oogenblik, dat zij het huis in het gezicht kregen, hoorde Brand achter zich paardengetrappel en omziende, bemerkte hij, dat het rijtuigje, dat hem een half uur geleden op den weg voorbij was gereden, weer teruggekeerd was, nog steeds door dezelfde schoone jonge dame bestuurd.

De oude tuinman nam zijn hoed af en ging eerbiedig opzij.

Met vaste hand hield de jonge dame de teugels in, sprong van den bok en gaf de leidsels aan den tuinman.

— Hier, Hugh, pak aan. Breng het wagentje maar naar stal. Tomkins zal er wel zijn en de paarden van je overnemen.

Zich tot Brand wendend, vroeg zij:

— En waarmede kan ik u van dienst zijn, mijnheer?

Brand nam zijn hoed af en overhandigde haar het kaartje.

Zij las het en staarde hem met verwondering aan.

— Mag ik vragen hoe u daaraan komt?

— Zeker, mejuffrouw. Ongeveer veertien dagen geleden heeft een bejaard heer mij het verzoek gedaan hem op Skidaw-Hall te komen bezoeken naar aanleiding van een wetenschappelijk experiment, dat destijds is gehouden. Als eenige nadere aanduiding tot wien ik mij wenden moest, ontving ik uit zijn handen dit kaartje...

— Wilt u mij maar volgen, — onderbrak zij Brand en zij ging hem voor, het fraaie hardstenen terras op en naar de deur, welke zij met een kleinen sleutel opende.

Het was Brand, die toch zeker wel aan fraaie meubelen en interieurs gewoon was, alsof hij in een sprookjespaleis kwam. De enorme groote hall van donker eikenhout, de monumentale, marmeren trap, die naar de verschillende verdiepingen leidde, het Smyrnaesch tapijt, waar in zijn voeten als wegzonken en het gedempte

licht, dat door een groote lantaarn van gebrandschilderd glas binnendrong, dat alles schiep een zoo grootsch en schitterend geheel, dat hij er van onder den indruk kwam.

Zijn schoone geleidster opende een deur en liet hem een groot vertrek binnen, dat als bibliotheek was ingericht. Zij bood hem een stoel aan en ging tegenover hem zitten.

Zij wierp een blik op het kaartje, dat Brand haar gegeven had en opende het gesprek door hem mede te deelen, dat haar vader, Sir Archibald Spencer, baronet, ongesteld was, maar dat zij naar hem zou toegaan om te zien of hij zijn bezoeker ontvangen kon.

Brand bleef nu eenigen tijd alleen en kortte zich dien door de titels van de boeken, die in lange rijen op de planken van fraaie eikenhouten kasten waren gerangschikt, te lezen. Het waren bijna zonder uitzondering werken van wetenschappelijken aard, terwijl slechts een klein gedeelte romans en reisbeschrijvingen bevatte.

— Wilt u mij maar volgen, — klonk hem opeens de stem van zijn schoone gastvrouw in de ooren. Onhoorbaar was zij genaderd en noodigde hem met een vriendelijken glimlach uit, haar te volgen.

In een der vertrekken op de eerste verdieping vond hij zijn gastheer, in wien hij met eenige moeite den zonderlingen man herkende, die hem twee weken geleden in de R. S. had uitgenoodigd. Van welken aard de ziekte ook was waaraan Sir Archibald leed, zij scheen hem niet te hebben geschaad in zijn geestelijke vermogens. Zijn oogen stonden klaar en helder in zijn hoofd, maar alleen het lichaam was tot een geraamte vermagerd.

Brand merkte onmiddellijk op, dat vader en dochter zeer aan elkaar gehecht schenen. Met een liefdevollen blik in haar oogen schikte zij de kussens recht en zette een tafeltje met schrijfgereedschap onder zijn bereik. Toen verliet zij hem, opdat zij ongestoord met elkaar konden spreken.

Brand, die langzamerhand tot de ontdekking kwam, dat hij een groven blunder had gemaakt met te veronderstellen, dat de man, die hem uitgenoodigd had, een tuinman of iets dergelijks was en nu zag met een aristocraat van den ouden stempel te doen te hebben, doch met een, die zijn leven blijkbaar aan wetenschappelijke onderzoekingen had gewijd, had het voornemen gemaakt zich over niets meer te verwonderen en schikte zich dan ook, zonder morren naar den zieken baronet, die hem vanuit zijn bed stilzwijgend doch oplettend bleef gadeslaan.

— Kan ik u vertrouwen, mijnheer Brand? — hiermede opende de zieke het gesprek.

Brand trok zijn wenkbrauwen op, glimlachte, maar wist niet goed wat te antwoorden.

— Mijn vraag zal u misschien bevreemden, maar u moet zich daaraan maar niet storen. De zaak is, dat ik mij erg ongerust gevoel. Ik voel, dat ik niet lang meer te leven heb en nu word ik door onrust gekweld, omdat ik een uitvinding, die ik onlangs heb kunnen voltooien, na er vele jaren aan te hebben gewerkt, niet veilig acht. Een week of twee geleden hebt u misschien dat bericht in de Times gelezen aangaande een uitvinding, waarvan onder andere werd gezegd, dat zij een algeheele omwenteling in de wijze van oorlogvoeren zou teweegbrengen. Nu dan, hiermede werd mijn uitvinding bedoeld, en u zult zich eenigszins mijn vrees kunnen voorstellen, als ik u zeg, dat ik niet weet wie dit bericht gelanceerd heeft, daar ik tot nu toe alles wat op mijn uitvinding betrekking heeft, zorgvuldig geheim heb gehouden. Ik ben op het oogenblik herstellende van een aanval van hartkramp en reeds morgen zal ik in staat zijn u het een en ander te laten zien en u tevens op de hoogte te brengen om welke reden ik u verzocht heb hierheen te komen. Ik zou gaarne zien, dat u eenige dagen mijn gast bleef en dat u het zich in dien tijd zoo aangenaam mogelijk zult maken. Ik heb mijn dochter, Lady Maud, van een en ander reeds in kennis gesteld en zij zal u misschien eenigszins schadeloos stellen voor de offerering, die u zich hebt getroost om een zieken, ouden man ter wille te zijn.

Deze woorden getuigden van zooveel fijn gevoel, dat Brand niet anders wist te doen, dan de hand van den zieke zwijgend te drukken. Daar de zieke in de kussens terugviel en de oogen van vermoeidheid sloot, ging Brand heen en werd bij de deur opgewacht door den ouden kamerdienaar, die hem voorging naar zijn kamer, waar zijn inmiddels aangekomen koffer zich ook reeds bevond.

— Om half acht diner, mijnheer, had de lakei hem toegevoegd, toen hij hem alleen liet. Brand had dus al zijn tijd nodig om zich te verfrisschen en te kleeden.

Het geluid van de gong riep hem naar de eetzaal aan de zuidzijde van het huis, die door groote boogvensters een uitzicht bood over de lachende landouwen en beboschte heuvels in den omtrek. Gedurende het diner, dat hij alleen met Lady Maud gebruikte en waarbij zij zich van haar beminnelijkste zijde liet kennen, werd weinig gesproken. Een paar maal lag het hem op de lippen haar te vertellen van den angst,

dien hij om harentwil bij het boschmeertje dien middag had uitgestaan, maar de tegenwoordigheid van den buttler en twee lakeien weerhielden hem.

Na het diner werd hem echter een ongezochte gelegenheid daartoe geboden, toen zij hem voorstelde naar het laboratorium te gaan, dat haar vader in het sousterrain van het huis had ingericht.

Dit sousterrain bestond uit een reeks geweldige vertrekken, waarvan de wanden, de vloeren en de zolderingen geheel uit cement bestonden. Nergens waren vensters aangebracht, zoodat alle vertrekken met electriche lampen werden verlicht. In deze vertrekken vond hij een zoo uitgelezen verzameling wetenschappelijke instrumenten en toestellen, dat hij zich verbaasde over de groote veelzijdigheid van den baronet, die al deze instrumenten werktuigen wist toe te passen en te gebruiken. Waar hij zich echter het meest over verwonderde, was wel de groote orde en onbegrijpelijke zindelijkheid, die er heerschte. Nergens vond hij iets, dat ook maar in de verte er op wees, dat hier kort te voren was gewerkt, waaruit hij de gevolgtrekking maakte, dat zijn gastheer reeds eenigen tijd, wegens ziekte, zijn arbeid had moeten onderbreken.

Hij had zooveel te zien en zag zooveel, waar-

over hij zich al meer en meer verwonderde, dat de tijd omvloog. Op een gegeven oogenblik zag hij op de groote electriche klok, die alle andere klokken in het huis regelde, dat het bijna middernacht was. Hij stamelde een excuus, dat Lady Maud echter weigerde aan te nemen, maar nam toch afscheid voor den nacht en begaf zich naar zijn kamer.

Eest toen hij daar was aangekomen, bemerkte hij, dat hij van de hem geboden gelegenheid geen gebruik had gemaakt en nog steeds in het onwetende verkeerde aangaande de zonderlinge verdwijning van zijn gastvrouw in het boschmeer. Terwijl hij zich uitkleedde moest hij hieraan voortdurend terug denken, maar hoe meer hij er over dacht, hoe meer hij begreep, dat hij het geval maar onaangeroerd moest laten. Lady Maud — zoo overdacht hij — zou het misschien hoogst onaangenaam vinden, dat hij haar gedurende het bad had bespied, het zou haar vriendelijke houding jegens hem misschien beïnvloeden en dat wenschte hij in elk geval te voorkomen. Aldus geschiedde het, dat hij vóór hij sliep bij zichzelf het vaste voornemen had gemaakt, niet over het geval te reppen.

Vermoeid, maar zeer voldaan over de vele indrukken, die hij dien dag had opgedaan, viel hij in zijn ruim ledikant in rustigen slaap.

HOOFDSTUK IV.

EEN ONVERKLAARBARE DIEFSTAL.

Den volgenden ochtend wachtte Brand een verrassing. In de eetzaal vond hij Sir Archibald, die aan de ontbijttafel op hem wachtte.

Het bleek, dat zijn gastheer reeds eenige malen aanvallen van hartkramp had gehad en, wetenschappelijk man zijnde, zijn eigen kwaal had onderzocht, zoodat hij bijna op de minuut af wist te zeggen wanneer de aanval zou geweken zijn. Ook dit keer was zijn diagnose volkomen juist geweest. Hoewel nog vrij zwak, gevoelde hij zich toch geheel geschikt om aan den arbeid te gaan.

Het ontbijt, waaraan Lady Maud niet verscheen, duurde slechts kort. Om half tien bevond Brand zich reeds met zijn gastheer in het sousterrain en werden hem verschillende instrumenten, waarvan hij den vorigen dag de werking niet begrepen had, gedemonstreerd.

Ten slotte opende zijn gastheer een luik, dat hij den vorigen dag niet had opgemerkt, daar het geheel aan het oog werd onttrokken door een houten stellage, waarop allerlei kolven en glazen buizen stonden. Een stalen trap werd zichtbaar en nu daalden zij af naar een onderaardsche ruimte, waar zich geen enkel instrument of werktuig bevond. Vier kale wanden grijnsden hem tegen.

Nadat de baronet het luik zorgvuldig weer gesloten had, drukte hij op een verborgen knop, waarna zich een der zijwanden opende. Geruischloos schoof deze terzijde. Een kleine ruimte werd zichtbaar en in het midden daarvan op een stalen statief stond een metalen doos, die, behalve een smalle spleetvormige opening aan een der korte zijden en een kleinen koperen knop aan den onderkant, geen verdere uiterlijke kenteekenen vertoonde.

Sir Archibald keek Brand aan. — Ziehier mijn uitvinding, — zeide hij eenvoudig.

Hij trok het statief in het midden van het vertrek en opende de metalen doos. De achterwand klapte open en Brand zag binnenin een ingewikkeld mechanisme in het midden waarvan een cilindervormig glazen buisje zat. Daarvoor en er achter zat een kleine dikke lens.

Zijn gastheer wenkte hem naderbij te komen.

— Het is mij gelukt, na vele jaren van onafgebroken en vaak mislukte proefnemingen de aanwezigheid vast te stellen van onzichtbare stralen, die door middel van deze glazen buis kunnen worden voortgebracht. De uitwerking van deze stralen is verschrikkelijk. De bereikbare afstand is binnen zekere grenzen ongelimiteerd en kan zeer nauwkeurig worden geregeld, tot op een halven millimeter bijvoorbeeld. Wanneer die afstand is bepaald en de straal daarop is ingesteld, gaat hij er door heen van welk materiaal het bestraalde voorwerp ook is. Het wordt doorgesneden zonder de geringste moeite en zonder dat eenig materiaal verloren gaat en ook zonder eenig uitwendig kenteeken achter te laten. Ik zal het u laten zien.

Sir Archibald nam nu een dikke, stalen staaf, klemde die in een soort bankschroef op een statief, dat hij tegen den verst verwijderden wand opstelde. Het statief, waarop zich de straaldoos bevond, zette hij daar tegenover en stelde den afstand in met een paar micrometer-schroeven. Toen hij zoover was nam hij uit een kast een cassette, die hij achter in de doos deed, evenals het chassis in een fotografietoestel, deed de doos dicht en wendde zich tot Brand, die aandachtig de bewegingen van zijn gastheer volgde.

— Mijnheer Brand, nu moet ik een verzoek tot u richten. Ik moet u iets vragen, dat u mij onvoorwaardelijk moet beloven.

— U moet U niet bewegen en in geen geval, wat er ook moge gebeuren, voorbij het statief gaan. Ik zeg dit in uw eigen belang. Stemt u daar onvoorwaardelijk in toe?

— Onvoorwaardelijk, Sir Archibald.

Nu bevestigde de geleerde een spiraaldraad onder tegen den koperen knop en nam het einde daarvan in zijn hand. Een korte droge tik en een zwak sissend geluid liet zich hooren, toen weer een korte tik en daarna was het stil.

Dat was alles wat Brand gehoord had, gezien had hij niets, letterlijk niets.

Sir Archibald begaf zich nu naar de stalen staaf, wenkte Brand hem te volgen en nam nu

een dunne strook staal van de dikke staaf af en legde dit voorwerp in zijn hand.

Het was een dunne reep metaal, die afgesneden was van de dikke staaf op dezelfde wijze — om een huishoudelijke vergelijking te gebruiken — als de winkelier een plak van een cervelaatworst of iets van dien aard afsnijdt. Net zoo dun en zonder eenig merkbaar teeken achter te laten.

Brand was als met stomheid geslagen en keek zijn gastheer vol bewondering aan.

— Als ik goed begrepen heb, Sir Archibald, hebt u door middel van onzichtbare stralen deze reep metaal van de staaf gescheiden?

— Zoo is het. Die staaf is van het zoogenaamde compound staal en de taaiste en tevens hardste soort, die er bestaat. Laat ik er bij voegen, dat, wanneer de staaf tien maal zoo dik was geweest, het effect hetzelfde zou zijn. Niet alleen tien maal, honderd maal, duizend maal, ongelimiteerd, al naar mate ik den afstand instel. Het is volkomen gelijk of het te bewerken voorwerp zich dichtbij, zooals nu, of op grooten afstand bevindt. Alleen op het instellen komt het aan. Het gaat zoowel door hout of door staal als door steen. Wanneer u terwijl ik den straal liet werken, tusschen de straalsoos en den stalen staaf had gestaan, had de straal uw lichaam doorsneden, net zoo glad als deze strook. Met deze doos bewapend kan men elken vijand, hoe sterk en talrijk ook en op grooten afstand, dooden.

Brand bekeek de stalen strook, die hij in de hand hield, nauwkeurig en zag hoe het snijvlak volkomen glad was alsof men het gepolitoerd had. Dit wekte herinneringen bij hem op, hij dacht een oogenblik gespannen na en toen schoot hem eensklaps te binnen, waar hij iets dergelijks had gezien.

Het stalen luik in de woning van zijn vriend Raffles was op dezelfde manier doorgesneden door de bende der Pelikanen, die op deze wijze wisten te ontsnappen.

Deze herinnering gaf hem zóó'n schok, dat zijn gastheer het merkte en hem aanzag. Brand herstelde zich echter onmiddellijk.

— Zijt ge in staat den straal, dien ge met deze doos voortbrengt....

— Ik heb hem straal des doods gedoopt, ik kon er geen beteren naam voor bedenken....

— Zeer juist; kunt ge dezen straal des doods zoo dikwijls of zoo vaak achter elkaar als ge verkiest, laten werken?

— Neen. Dat is nog het zwakke punt van mijn uitvinding. Reeds jaren zoek ik naar de stof, die in staat is de benodigde koude lichtbron te vormen, die daarvoor noodig is. Door

menging en herhaaldelijk uitgloeien ben ik in staat een zekere hoeveelheid van een bepaalde stof te vervaardigen, die door fosforescentie, door een soort emanatie, de lichtbron vormt, maar die is na een zekeren tijd of na eenige malen te zijn gebruikt, uitgeput, zoodat zij telkens moet worden vernieuwd. Daar het geruimen tijd duurt, vóór de benodigde hoeveelheid gereed is, terwijl het proces bovendien zeer moeilijk is en niet toestaat dat er veel tegelijk wordt gemaakt, is mijn uitvinding daardoor slechts in zeer beperkten zin bruikbaar. Toen ik dan ook tijdens uw demonstratie in de R. S. kennis maakte met hetgeen gij gevonden hebt, dacht ik er direct aan u te verzoeken hier te komen om naar de middelen te zoeken beide uitvindingen met elkaar te verbinden en zodoende een goed eindresultaat te bereiken.

Sir Archibald zweeg en keek zijn gast aan.

Brand was een weinig beduusd. Hetgeen hij gehoord had vervulde hem met bewondering jegens den geleerde, maar met ontzag en angst tevens, daar hij de waarde, de verschrikkelijke beteekenis van deze uitvinding maar al te goed begreep. Hij wist niet wat te antwoorden en zocht tijd te winnen. Hij wilde eerst met zijn vriend Raffles overleggen.

— Sir Archibald, — zoo begon hij, — hetgeen ik heb gehoord en gezien, heeft mij met bewondering vervuld, maar alvorens verder te gaan, zou ik gaarne eerst willen overwegen in hoeverre ik u mijn medewerking kan verleen voor een zoo gevaarlijke uitvinding.

— Ongetwijfeld, mijnheer Brand, daar hebt u het volste recht toe en uw verzoek is zeer begrijpelijk. Alleen wil ik u nog zeggen, dat ik mijn uitvinding volstrekt niet denk te verkoopen. In handen van op winst beluste menschen zou deze zoo onschuldig uitziende straalsoos een ramp voor de menschheid kunnen worden, waarvoor ik in geen geval de verantwoordelijkheid zou willen dragen. Nog liever zou ik alles wat ik bereikt heb, voor uw oogen willen vernietigen. Maar daar mijn uitvinding van groote waarde voor de wetenschap kan worden, wil ik eerst nog een poging doen haar daarvoor te reserveeren.

Brand ademde verlicht op, maar besloot toch nog zich eerst met Raffles in verbinding te stellen.

Nog dienzelfden avond, terwijl hij rustig op zijn kamer zat, stelde hij een uitgebreid rapport op van hetgeen zijn gastheer hem had laten zien en hooren. Ook maakte hij melding van zijn vermoedens, dat de bende der Pelikanen van dezelfde middelen hadden gebruik ge-

maakt om uit hun gevangenis te ontsnappen, hoewel hij zich niet begrijpen kon op welke wijze zij in het bezit van een straaldoos hadden kunnen zijn, daar hij meende de woorden van Sir Archibald, een ouden man, die met zijn eenen voet als het ware in het graf stond, niet in twijfel te mogen trekken. Vervolgens wijdde hij eenige woorden aan de schoone omgeving en het mooie huis en ten slotte aan Lady Maud en het zonderlinge avontuur, dat hij bij het boschmeer had beleefd.

Hij bracht alles over in codewoorden met behulp van de geheime code, die tusschen hem en zijn vriend gebruikelijk was en verzond, vóór hij zich ter ruste begaf, dit telegram.

Den volgenden ochtend reeds ontving hij antwoord.

Het luidde kort, maar krachtig: Ga in elk geval door met je proeven, maar houdt mij geregeld op de hoogte.

Thans brak een drukke tijd voor hem aan. Geregeld werkte hij met zijn gastheer elken dag van 's morgens half tien tot één uur aan één stuk in het laboratorium, daarna lunchte hij in gezelschap van den baronet en zijn dochter. Dan werd een weinig ontspanning genomen. De baronet ging rusten, Brand las, wandelde of reed paard, kortom zocht op een of andere manier verstrooiing, in welke pogingen hij wonderwel slaagde, daar hij hierbij trouw geholpen werd door Lady Maud, met wie hij weldra op zeer vertrouwelijken voet verkeerde.

Gewoonlijk werd s' middags nog wat achterstallig werk afgemaakt in het laboratorium, hetgeen meestal tot een uur of zes duurde, daarna diner en tot slot van den dag muziek en zang in het groote salon, waarbij hij en Lady Maud de eenige uitvoerenden en aanwezigen waren, daar Sir Archibald zich vroeg op zijn kamer terugtrok.

Deze avonden waren voor Brand goud waard; hij begon hoe langer hoe meer belang te stellen in zijn lieve gastvrouw, die ook met hem zeer goed kon opschieten, zoodat het er veel van had alsof hier Amor met een van zijn gouden pijlen aan het werk was geslagen.

Toch werd het nooit zóó laat, dat Brand vergat zijn dagelijksch rapport aan Raffles te zenden.

Geruimen tijd achtereen ging dit leven zoo voort en Brand begon te wenschen dat het altijd zoo mocht blijven, maar dit was niet voor hem weggelegd. Spoedig zou er verandering komen.

Op zekeren dag begaf Brand zich tegen lunchtijd naar zijn kamer om zich te verkleeden met het aangename gevoel een gedeelte

van zijn taak tot een goed einde te hebben gebracht. Met Sir Archibald was hij er in geslaagd dien ochtend twee straaldoozen geheel gereed te maken, voorzien van de balmainlichtbron, die het door den baronet uitgevonden apparaat ononderbroken kon doen werken. Dien middag zou er de laatste hand aan worden gelegd, terwijl daarna een proef zou plaats vinden in de open lucht.

Nóg was hij met zijn toilet niet gereed, toen er op zijn deur werd geklopt. Het was Sir Archibald zelf, die op den drempel stond.

Brand schrok van zijn uiterlijk. De geleerde had zich de laatste dagen reeds niet wel gevoeld en Brand dacht onmiddellijk aan een nieuwen aanval van de oude kwaal.

De oude man zag doodsbleek en stond te trillen op zijn beenen. Brand schoof haastig een stoel bij, waarin hij zich als uitgeput liet vallen.

— Gevoelt ge u niet wel? vroeg Brand medelijdend, — wil ik Lady Maud roepen.

Sir Archibald sloot de oogen, doch schudde het hoofd.

— Laat haar niets van dit alles blijken, zei hij.

Toen haalde hij een revolver uit zijn zak en liet die Brand zien.

— Hebt ge óók wapens bij u? vroeg hij.

Brand wist niet wat hiervan te denken, doch antwoordde bevestigend.

— Steek dan een geladen revolver bij u en houd die voortdurend gereed, er dreigt ernstig gevaar. Hier, leest dezen brief eens.

Hij haalde een enveloppe uit zijn zak en reikte ze aan Brand over. Hij las:

Sir Archibald Spencer Skidaw-Hall
Embleton,

Naar aanleiding van ons bezoek, de vorige maand bij u afgelegd, zullen wij zoo vrij zijn ons morgen ten uwent te vervoegen met het bepaalde bedrag in contanten. Wij rekenen er op, dat ge uw woord zult gestand doen.
Professor Wade.

Brand kreeg een lichten schok. Zijn veronderstelling betreffende de bende der Pelikanen was dus juist geweest. Hij zeide echter niets om den ouden geleerde geen angst aan te jagen. Hij deed den brief weer in de enveloppe, reikte die aan zijn gastheer over en zag hem zwijgend aan.

— Ge begrijpt dien brief natuurlijk niet. Ik zal u vertellen, waarom ik zoo angstig ben. De vorige maand zijn hier twee personen geweest,

een lange magere, die zich Professor Wade noemde en een dikke, dien ik voor een Israëliet aanzag. Eerstgenoemde deed het woord. Het vermoeit mij te veel om u alles te herhalen wat zij zeiden, maar hun bezoek kwam hierop neer, dat zij verlangden, dat ik hun mijn uitvinding zou verkoopen. Ik kon vragen wat ik wilde. Gij kent mijn ideeën en zult dus begrijpen, dat ik weigerde hierop in te gaan. Zij namen een dreigende houding aan en daar ik alleen thuis was, want mijn dochter was uitgegaan, heb ik hen met een zoet lijntje weg gekregen. Ik moest hun echter beloven, dat over een maand ongeveer, ik hun de uitvinding, die, naar ik zeide, nog niet geheel gereed was, zou verkoopen. Ik heb aan het heele voorval niet meer gedacht tot ik nu dezen brief ontvang. Wat moet ik doen? Ik geloof, dat het 't beste zal zijn, dat ik de politie waarschuw.

Maar hoe wisten zij van uw uitvinding af?

— Dat is iets, wat ik niet te weten ben kunnen komen.

Brand dacht een oogenblik na, hoe hij in dit geval zou handelen. Hij kende de drie mannen, die van de bende der Pelikanen waren overgebleven tē goed om niet te weten, dat hier groot gevaar dreigde. Hij wilde den baronet nog niet angstiger maken dan deze al was en zei:

— Mijn waarde Sir Archibald, ik geloof, dat we het best doen niets van onze vrees aan de buitenwereld te laten blijken. De politie moeten we dus maar niet in deze kwestie mengen. Met uw goedvinden zal ik telegrafeeren aan een vriend in Londen, die ik zeer zeker in staat acht om hier met succes op te treden. Ik zal dat telegram nog vóór de lunch verzenden en dan kalm zijn komst afwachten. Ook moeten we Lady Maud niet noodeloos ongerust maken.

Sir Archibald, die er zeer slecht uitzag, nam hier genoeg mee en liet zich door Brand naar zijn kamer begeleiden. Hij begaf zich onmiddellijk naar bed.

Brand stelde een uitvoerig rapport op, dat

eindigde met de woorden: Kom onmiddellijk, er dreigt groot gevaar.

Toen dat telegram in codewoorden overgebracht, aan het telegraafkantoortje bezorgd was, keerde hij naar huis terug en trad de eetzaal binnen. De lunch was nog onaangeroerd.

— Is Lady Maud niet thuis? vroeg hij den butler, die als gewoonlijk op zijn post was.

— Ik denk het niet, mijnheer, zij is nog niet hier geweest.

— Wilt ge even laten vragen, dan wacht ik met de lunch. Het zou kunnen zijn, dat zij van mijn afwezigheid afwist en op mijn terugkomst heeft gewacht.

De butler ging heen om na eenige minuten terug te keeren.

— Het schijnt, dat Lady Maud den geheelen ochtend niet thuis is geweest, mijnheer. Niemand heeft haar gezien, behalve Mary, het kammermeisje; zij beweert Lady Maud beneden, in het sousterrain te hebben gezien, maar zooals u misschien weet, is zij nog al bijziende en het kan zijn, dat zij een ander voor haar meesteres heeft aangezien.

— Dank je, Price, dan zal ik maar alleen lunchen.

Toen Brand gereed was, wist hij niets beters te doen, dan maar naar het laboratorium te gaan, teneinde nog eenige kleinigheden af te maken, want nu zijn getrouwe gezellin op zijn middaguitstapjes niet thuis was, iets wat maar zelden gebeurde, had hij geen zin om alleen te gaan, terwijl bovendien het te verwachten experiment met de straaldoozen hem te veel vervulde om zich aan futiliteiten te wijden.

Het was precies half drie op de groote elektrische klok, toen hij de deur van het laboratorium met zijn sleutel, waarvan alleen hij, zijn gastheer en diens dochter een exemplaar bezaten, opende.

Eén minuut over half drie kwam hij diezelfde deur weer uit.

Hij zag bleek van schrik.

De twee geheel complete straaldoozen waren verdwenen.

HOOFDSTUK V

HULP UIT DE LUCHT.

De eerste gewaarwording die Brand had, was schrik. Onwillekeurig bracht hij zijn hand naar den achterzak van zijn pantalon om te voelen of zijn geladen revolver nog op zijn plaats zat. Gelukkig was dit nog het geval.

Zijn tweede gewaarwording was verwondering. Hoe waren, in naam van alle duivels de dieven in staat geweest in het onderaardsche laboratorium te komen. Het geheele souster-rain was van cement, zonder vensters en met slechts één deur, waarop een onafbaar cilindrslot, dat bovendien onaangeroerd was, want het werkte nog uitstekend en er waren ook op de deur geen teekenen van geweld te bespeuren. Het was volkomen raadselachtig, want daar van een cilindrslot geen wasafdrukken kunnen worden genomen, behoefde hij ook niet te vreezen, dat er wellicht onder het personeel verraders schuilden. Zou het kunnen zijn, dat Lady Maud van ochtend in het laboratorium was geweest en bij toeval de deur had opengelaten? Ofschoon hij het ongerijmde van deze veronderstelling inzag, daar hij zelf den geheelen morgen in het laboratorium was geweest en Lady Maud reeds uit bleek te zijn toen hij naar boven ging, wilde hij toch haar komst afwachten alvorens een besluit te nemen.

Intusschen was hij verre van gerust. Hij had geen geduld om zich met het een of ander bezig te houden en zwierf van de hall in de kamers en van de kamers naar den tuin. Nog nimmer had hij zoo naar den terugkeer van Lady Maud verlangd.

Juist was hij weer voor de derde maal den tuin in gegaan, toen hij een licht gezoem in de lucht hoorde. Hij spitste zijn ooren, want dat geluid kwam hem bekend voor. Hij vloog den tuin uit en een eind den weg op, van waar hij een groot gedeelte van den horizon kon zien. Onwillekeurig wendde hij zijn blikken naar het Zuiden. In die richting lag Londen en

als het Raffles was, dan moest hij uit die richting komen. Maar onmiddellijk hierop glimlachte hij meewarig om zijn eigen veronderstelling. Er waren nauwelijks anderhalf uur verlopen, sedert hij het telegram naar Londen had gestuurd, dus Raffles kon het onmogelijk zijn.

Toch hield hij zijn oogen strak gevestigd op den hemel, die als een blauwe koepel zich over het in de zomerzon badende landschap welfde.

Het gezoem werd al luider en luider en hij had er op kunnen zweren, dat het werd voortgebracht door de vierbladige schroef van den Sperwer, waarvan hij het geluid uit duizenden zou herkennen.

Op een gegeven oogenblik werd het zoo luid, dat het was alsof het vliegtuig zich vlak boven zijn hoofd moest bevinden, maar nog steeds zag hij niets.

In eens echter zag hij het uit Westelijke richting naderen. Als met een sprong kwam het van achter de hooge, steile rots te voorschijn, die aan dien kant de rivier afsloot.

En nu zag hij ook, dat het wel degelijk de Sperwer was, die daar naderde. Zijn hart sprong als het ware op van vreugde en hij volgde de sierlijke vliegmaschine, wier aluminium in de zonnestrallen schitterde, met de oogen, tot een bosch het aan zijn waarneming onttrok.

Hij haastte zich nu naar huis, om Sir Archibald van het een en ander op de hoogte te stellen. Hij had hem den diefstal verborgen willen houden, tot zijn vriend was gearriveerd. maar nu diens komst zóó nabij was, was er naar zijn meening geen beletsel meer om zijn gastheer in te lichten, opdat zij met hun drieën zouden kunnen overleggen wat te doen.

Toen hij even later voor de deur van het bekende vertrek stond, klopte hij aan. Hij kreeg echter geen gehoor. Bedenkende, dat de oude

man kon slapen, wilde hij hem niet wekken. Terwijl hij zich verwijderde, kwam hij in de gang den kamerdienaar van den baronet tegen en zich zekerheid willende verschaffen, sprak hij den man aan en verzocht hem te gaan zien of zijn meester hem kon ontvangen.

Terwijl hij stond te wachten op het antwoord, keek hij uit het venster aan het einde van de gang, dat op den weg uitzag.

Heel in de verte naderden twee personen. De eene was slank, de andere groot en zwaar. Het kostte hem weinig moeite in deze gestalten die van zijn vriend en van James, den chauffeur, te herkennen.

Met deze hulp zoo kort bij, gevoelde hij zijn moed herleven. Hij keerde zich om, ten einde te zien waar de kamerdienaar van den baronet bleef, toen hij dezen eensklaps, wit van schrik, uit het vertrek zag tuimelen.

Er was geen twijfel mogelijk, dat er iets ernstigs was gebeurd. De man stond te beven op zijn beenen, hij kon geen stap verzetten en hield zich aan den stijl van de deur vast om niet te vallen.

Brand schoot toe om te zien wat er aan de hand was.

Toen hij de kamer van zijn gastheer binnentrad, zag hij onmiddellijk, dat hier geen hulp meer baten kon. De baronet lag half gekleed voor zijn ledikant op den grond.

Het eerste oogenblik stond hij perplex, toen keek hij vlug om zich heen om te zien of er ook teekenen van geweld wezen op moord. Het kostte hem geen moeite om zich te overtuigen dat het vertrek in volkomen orde verkeerde. Het lichaam van den doode vertoonde oppervlakkig bezien, geen wonden en het gelaat stond kalm en rustig.

Wederom stond hij voor een raadsel.

Nu werd het hem toch te sterk en den knecht eenige woorden toevoegende om zich niet te verwijderen, snelde hij naar beneden, ging de achterdeur uit en begaf zich naar de garage. Daar vond hij den chauffeur bezig met het nazien van een der auto's.

— Tomkins, ik heb geen oogenblik te verliezen. Is er een auto vertrekkbaar?

— Jawel, mijnheer, deze, maar waar moet u heen?

— Vooruit, Tomkins, rijd de laan maar uit. Op den weg naderen uit de richting van Embleton twee heeren, die hier moeten komen en die niet vlug genoeg hier kunnen zijn. Die gaan we tegemoet, maar rijd eerst even langs den dokter, Sir Archibald is ernstig ongesteld.

Brand stapte in en viel meteen in de kus-

sens, daar Tomkins ineens op de vierde versnelling inschakelde.

Toen de auto de laan uitdraaide, zag hij de twee verwachten reeds tamelijk dichtbij. Binnen vier minuten zaten zij in den wagen.

Brand gunde zich geen tijd voor een begroeting, maar stelde Raffles met enkele woorden op de hoogte van den toestand. Deze nam onmiddellijk de teugels in handen.

— Het eerst naar den dokter, beval hij.

De dokter woonde vlak vooraan in het dorp en het duurde slechts eenige minuten om hem af te halen.

Met groote snelheid keerde de wagen naar Skidaw-Hall terug.

Daar scheen zich de treurige tijding reeds onder het personeel te hebben verspreid, want een deel der dienstboden stond hen met een verslagen gelaat in de hall op te wachten. Price, de butler, kwam hen tegemoet. 's Mans oogen waren rood en vochtig, hij had geschreid.

Brand, Raffles, de dokter en Henderson snelden naar boven. Daar vonden zij alles nog in denzelfden toestand, zooals bevolen was.

De kamerdienaar van den baronet stond bij het lijk, dat nog door niemand was aangeraakt. Ook deze man had geweend, want de oude geleerde, hoewel een weinig zonderling en teruggetrokken, had zich altijd een goed meester getoond en de meeste dienaren, zoowel mannelijke als vrouwelijke, waren vergrijsd in zijn dienst.

Op bevel van den dokter werd het lijk op bed gelegd en aanstonds werd met het onderzoek aangevangen.

Raffles bleek vlak bij den dokter staan.

Deze onderzocht eerst het lichaam op wonden, maar al spoedig bleek, dat het lijk volkomen gaaf was. Toen tilde de dokter de oogleden op en keek in de pupillen, hij onderzocht de hartstreek, de polsen en de slapen. Toen hij dit gedaan had wilde hij het lijk ontkleeden.

Toen nam Raffles het woord.

— Dokter, ik geloof wel, dat wij op één punt gerust kunnen zijn. Sir Archibald is, zooals u zelf ook reeds hebt gezien, overleden aan een aanval van hartkramp. Hij is ongeveer anderhalf uur dood, misschien iets langer. De dood heeft hem overvallen, terwijl hij zich ontkleedde om naar bed te gaan, daar hij zich onwel voelde. Wij zullen u alleen laten. Er valt hier méér te doen. Wij moeten maatregelen treffen; als u ons noodig mocht hebben, kunt u om ons sturen.

De dokter kon het eerste oogenblik geen woorden vinden. De toon en het optreden van

Raffles imponeerden hem zichtbaar. Vóór hij zich weer omgewend had, was Raffles de kamer reeds uit en trok Brand en Henderson met zich mee.

— Waar kunnen we ongestoord praten? vroeg hij ernstig.

Brand geleidde hen naar zijn kamer, sloot de deur en noodigde hen met een gebaar uit plaats te nemen.

— Charles, zooals ik je wel niet verder zal behoeven uit te leggen, dreigt hier ernstig gevaar. Eén oogenblik dacht ik dat alles verloren zou zijn, n.l. wanneer het gebleken was, dat de baronet in zijn kamer was vermoord. Dan was het met ons allen gedaan geweest. Nu is er nog niet alles verloren, tenminste als we vlug kunnen handelen. Vertel me eerst hoe de zaken staan. En jij, James, zet je ooren goed open, het zou kunnen zijn, dat we je nodig hebben en dan dien je op de hoogte te zijn.

Brand deed zoo kort mogelijk het verhaal van zijn wedervaren sedert het verzenden van het telegram.

Toen hij daarmede gereed was, vertoonde zich een diepe verticale rimpel tusschen de oogen van Raffles. Een zeker bewijs, dat er gevaar dreigde.

Eén oogenblik zat hij in diep gepeins verzonken. Toen stond hij met een ruk op.

— Dus den geheelen ochtend heb je met je gastheer nog in het laboratorium gewerkt?

— Ja, den geheelen ochtend.

— Niets verdachts bespeurd?

— Niets.

— Na de lunch ontdekte je den diefstal. Hoe laat was dat.

— Half drie precies.

— Het is nu even over vier. Er is veel tijd verloren gegaan. Niets beschadigd aan de deur of het slot?

— Niets.

— Wie hadden er, behalve jij, een sleutel van die deur?

— Niemand anders dan Sir Archibald en zijn dochter.

— Laat mij dien sleutel eens even zien?

Brand reikte hem zwijsend over.

Raffles bekeek hem en gaf het voorwerp toen terug.

— Niet na te maken zonder model, zei hij enkel.

— Lady Maud is nog steeds niet thuis? vroeg hij daarop.

— Neen, nog niet. Ik heb order gegeven mij direct te waarschuwen als zij kwam. Ik wil zelf haar het ontzettende nieuws mededeelen.

— Dat begrijp ik, zei Raffles lakoniek.

— Gebeurde het wel eens meer, dat Lady Maud den geheelen dag niet thuis kwam?

— Zoolang ik hier in huis ben, zei Brand, is het nog pas één keer gebeurd, maar toen had zij mij vooraf daarvan in kennis gesteld. Ik heb echter gehoord, dat zij vroeger vaak heele dagen afwezig was, ofschoon 't natuurlijk zeer goed kan zijn, dat zij haar vader hierin had gekend, daar deze nooit naar haar vroeg, wanneer zij niet aan tafel verscheen. Maar hij was nogal verstrooid, zoodat het óók zou kunnen, dat...

— Ja, natuurlijk, laten we maar niets veronderstellen. Ik weet nu genoeg, Charles, we gaan naar beneden, ik wil dat laboratorium eens zien en jij, James, haal even mijn handvalies uit de auto en laat je den weg naar het dak wijzen. Vlug! We hebben geen oogenblik te verliezen.

Nog waren geen vijf minuten na deze woorden verlopen, toen Raffles, gevolgd door Brand zich eveneens naar het dak begaf.

Henderson stond daar op zijn meester te wachten.

Raffles opende zijn valies en haalde daaruit een klein palissanderhouten kistje, dat een instrument bleek te bevatten, dat Brand nog nimmer had gezien. Toch kwam het model hem niet onbekend voor.

Raffles schroefde nu zijn wandelstok uit elkaar en maakte daarvan een stevig statief. Dat plantte hij op het kiezel van het dak en schroefde toen daarop het instrument.

Nu zag Brand wat het was.

— Heb je daar een verkleind model van je teleperiscoop, Edward?

— Zooals je ziet, beste Brand. Heb ik mijn tijd in je afwezigheid niet goed gebruikt? Maar ga nu naar beneden met James en geef daar je oogen goed de kost. Ik kan met mijn periscoop den naasten omtrek overzien, maar niet wat er vlak bij voorvalt. Denk er om, alles zonder het minste opzien te verwekken. Ga nu!

Raffles bleef niet lang op het dak. Slechts een minuut of tien, maar bijna onafgebroken had hij in één richting getuurd door het oculair van zijn kijker. Even had hij zijn handen op elkaar geklemd en meer gesist dan gesproken: — Net bijtijds nog!

Toen schroefde hij zijn kijker en statief uit elkaar, borg een en ander in zijn valies en begaf zich naar de kamer van Brand. Toen hij er na vijf minuten weer uitkwam, zou niemand hem hebben herkend. Zoo op het oog ging daar een boerenpummel de trap af naar beneden.

Brand stond op zijn post en had eenigen tijd noodig om uit dien boer zijn vriend te herkennen. Raffles nam hem onder den arm en beduidde Henderson, dien zij tegen kwamen, op zijn post te blijven. Samen wandelden zij in de richting van de rivier.

— Charles aldus begon Raffles, ik moet je een vraag doen, waarover je verbaasd zult staan, misschien ben je zelfs wel verontwaardigd, maar denk er om, ik moet een antwoord hebben, dat absoluut onbeïnvloed is door het een of ander.

Brand keek zijn vriend even aan, maar bemerkend, dat deze in vollen ernst sprak, zei hij eenvoudig:

— Vraag maar op, Edward, je kunt op mij en op mijn antwoord staat maken.

— Ik heb er geen oogenblik aan getwijfeld, Charles. Vertel me eens, hoe was de verhouding tuschen Lady Maud en haar vader?

— Maar Edward, je denkt toch niet...

— Stil, Charles, je houdt je niet aan je afspraak. Eerst je antwoord.

Brand dacht een oogenblik na en zei toen:

— Naar mijn innige overtuiging en zonder dat mijn woorden door het een of ander worden beïnvloed moet ik zeggen, dat ik zelden een zoo goede verstandhouding tuschen vader en dochter heb gezien.

— Dus... daar ben je absoluut zeker van?

— Absoluut zeker.

— Mooi. Dat is een pak van mijn hart. Ik kan aannemen dat je goed rond gekeken hebt en niet op oppervlakkigheid bent afgegaan. Ze was toch niet opvallend of overdreven lief tegen haar vader.

— Integendeel. Haar liefde was van die stille soort, die zich niet uitte in een overvloed van woorden. Maar elke daad, elke oogopslag zelfs was een bewijs van haar liefde en groote bezorgdheid voor zijn wankelbare gezondheid. Lady Maud staat zeer hoog in mijn achting, zij is zeer beschaafd, zeer ontwikkeld en had een goed verstand, maar alles werd in de schaduw gesteld door haar oprechte liefde voor haar vader.

— Heel goed, Charles. Nog eens, ik ben blij dit te hooren. Willen we nog wat verder wandelen?

— Mij goed, maar dan moeten we omkeeren. want daar is het hek van het park.

— Kunnen we er niet overklimmen?

— Jawel, als je per sé het park in wilt.

— Nu, per sé is wat sterk gezegd, maar ja, me dunkt, we moesten het toch maar doen. Waar is de eigenlijke ingang?

— Door een deur in den muur van den moestuin achter het huis.

Een oogenblik daarna waren de vrienden over het hek geklommen en liepen zij op een bed van oude bladeren, die zich daar sedert jaren hadden opgestapeld. Weldra kwamen zij op een soort voetpad, dat blijkbaar in een heelen tijd niet betreden was. Het was dik met een mooi, helder groen mos begroeid.

Na een kleine bocht te hebben gemaakt, stonden zij eensklaps voor een zijtak van de rivier, die zich door het park kronkelde. Het was hier volkomen stil en eenzaam.

Raffles was niet erg spraakzaam en Brand zag met verwondering, dat zijn vriend aandachtig om zich heen speurde, alsof hij iets zocht.

— Willen we hier even gaan zitten? vroeg hij ten slotte, en zonder het antwoord van zijn vriend af te wachten, vlijde hij zich in het gras.

Het korte gras was hier wat dikker gezaaid en het was er heerlijk zitten in de schaduw van de oude boomen, wier bladeren zacht ruischten op den adem van den wind.

Maar Raffles scheen niet veel rust te hebben. Plotseling stond hij op en begaf zich naar een tamelijk hoog boschje van dichte rhododendronstruiken. Hij liep er om heen en kwam toen weer naar zijn vriend terug. Hij keek op zijn horloge en zei toen:

— Zoo, Charles, nu moeten we terug...

Brand keek hem vragend aan.

— Nog even geduld, beste jongen. Een on-aangename tijding komt altijd te vroeg en ik ben bang, dat ik je iets moet vertellen, dat je zal teleurstellen.

Zij wandelden denzelfden weg, dien zij gekomen waren terug, klommen het hek nogmaals over en wandelden weer langs de rivier.

— Is dat een bootenhuis, Charles? vroeg Raffles naar een laag houten gebouwtje, een eindje verderop wijzend.

— Ja, dat is het bootenhuis, maar het wordt ook gebruikt als kleedkamer door Lady Maud, als zij gaat zwemmen.

— Kunnen we er in komen?

— Dat denk ik wel, maar zouden we dat wel doen?

— Niemand kan ons hier zien...

— O ja, toch wel. Vanaf het huis kijkt men hier pal op. Als toevallig iemand dezen kant op kijkt, kan hij ons zien.

— Nu, ik zal het toch maar even doen. Ik heb daar mijn reden voor. Als je liever niet wilt, dan ga ik alleen.

De deur was echter op slot. Dit was geen be-

zwaar voor Raffles, in drie tellen was het meer dan eenvoudige slot geforceerd.

— Ik had me de moeite wel kunnen besparen, Charles — zeide hij, — niets dan een tafeltje, 'n stoel, een paar kleeerhaken en een spiegel. Betrek jij nu weer je post en let goed op. Binnen niet al te langen tijd, krijg je wat te zien. Ik moet nog even terug.

Raffles klom het hek van het park weer over en was spoedig uit het gezicht verdwenen.

Brand schudde verbaasd het hoofd en ging langzaam naar het huis terug.

Een kwartier daarop doorkliefde een hoofd het water van de rivier nabij de plek, waar de

vrienden zoeven op het dikke, korte gras hadden gezeten. Bij het boschje rhododendrons steeg de gestalte, die bij dat hoofd hoorde, uit het water en verdween in de struiken.

Wanneer deze persoon, na zich aangekleed en verwijderd te hebben, in plaats daarvan één eindje verder was gewandeld, was de boerenjongen, die daar in het gras lag en naar de lucht keek, niet onopgemerkt gebleven.

Maar dit alles gebeurde niet en de gestalte, die door allerlei donkere, kronkelende paden Skidaw-Hal hoe langer hoe meer naderde, merkte niet dat zij door dienzelfden boerenjongen werd gevolgd.

HOOFDSTUK VI.

EEN GEVAARLIJKE ZWEMTOCHT.

Brand had zoowat een half uur na zijn wandeling met Raffles op zijn eenzamen post doorgebracht, toen hij zijn vriend, die zijn vermoming had afgelegd, uit het huis zag komen. Zijn gelaat stond ernstig, alsof hij een treurige tijding had vernomen.

Toen hij genaderd was, glimlachte hij even tegen Brand ter begroeting, maar onmiddellijk stond zijn gelaat weer strak.

Dit was zoo iets ongewoons bij Raffles, dat Brand niet zonder angst vroeg of er iets ernstigs was gebeurd.

— Ja en neen, Charles. Ik weet niet of ik er om lachen of huilen moet.

— Wat is er dan gebeurd?

— Dat zou ik je liever nog niet willen zeggen, omdat we op een gevaarlijke expeditie uit moeten, waarvoor we al onze koelbloedigheid, kalmte en vooral veel helder verstand noodig hebben.

— Dan zal ik mijn ongeduld nog wat moeten intoomen. Waar gaan we heen?

— Ons eerste doel is het bootenhuis.

— Het bootenhuis?

— Ja, ik zal je vertellen waarom, maar eerst moeten we James te pakken hebben, want die moet ook mee.

Henderson, die een eindje verder op post stond, werd opgepikt en met z'n drieën gingen ze op weg naar het bootenhuis.

— Luister eens goed allebei, — aldus begon Raffles, — we gaan naar het bootenhuis om ons daar uit te kleeden en in zwemtricot te steken. We moeten de rivier over.

— Maar dan kunnen we toch net zoo goed de wherry of de jol nemen.

— Neen, dat kunnen we niet.

Ze waren inmiddels het bootenhuis binnengegaan en Raffles sloot de deur achter zich dicht.

— Zeg, Edward, is het bepaald noodzakelijk, mijn hoofd staat heelemaal niet naar zwemmen.

— Er zit niets anders op, beste jongen. We hebben geen keus.

Hij maakte een klein valiesje open, waarin zich eenige zwemtricots bevonden. Toen hij ze er uit haalde, zag Brand iets glinsteren. Het waren drie messen, een soort hartsvangers.

— Waarvoor dienen die? vroeg Brand.

— Dat zijn onze wapens, beste jongen. Als ik er om gedacht had, dan had ik de waterdichte revolverhulzen meegenomen, maar nu die niet beschikbaar zijn, moeten we het hier mee doen. De hemel geeft, dat we het er mee kunnen doen.

— Maar zeg me toch eerst eens, waar we naar toe gaan? Je zei, we moeten de rivier over, maar aan de overzijde is niets anders dan de steile rotswand, daar kunnen we niet tegen op.

— Neen, we gaan er ook niet tegen op, maar er onder door.

— Hè, wat zeg je?

— Er onder door, Charles!

De drie mannen hadden inmiddels het tricot aan getrokken, waarop Raffles de deur aan de waterzijde opende.

— Kijk, Charles, we zwemmen naar den overkant en recht op dat punt van de rots aan, waar die groote struik met zijn takken 't water raakt. Zien jullie het beiden goed?

Brand scheen geen woorden te kunnen vinden maar Henderson, die zich blijkbaar verheugde weer eens een stevig avontuurtje te beleven, knikte uitdrukkelijk van ja.

— Goed, daar zwemmen we naar toe. Vlak onder dien struik duiken we. Zoowat anderhalven meter, dieper is niet noodig. Zonder dat je er moeite voor behoeft te doen, word je duidelijk merkbaar door den stroom voortgeduwd in de richting, die we op moeten. Zoodra je merkt buiten den stroom te zijn, moeten we naar boven. Dan zal je zien, dat je in het boschmeertje bent.

— In het boschmeertje? — riep Brand uit.

— Ja, Charles, niet zoo luid spreken, we moe-

ten op alles voorbereid zijn. De messen nemen we mee, we kunnen ze in deze lus steken. En nu vooruit.

— Nog één woord, Edward. Wat of wie zullen we in dat boschmeertje vinden?

— Er is waarschijnlijk niemand, maar dicht in de buurt er van houdt zich professor Wade met zijn kornuiten op, dus we moeten voorzichtig zijn.

— Hebben zij de straaldoozen?

— Ja.

— Hoe hebben zij ze weg kunnen nemen?

— Ze hebben ze niet weggenomen. Dat heeft een ander gedaan.

— Wie dan?

— Toe Charles vraag nu niet verder. Als we deze expeditie er goed afbrengen, krijg je alles van me te hooren, maar nu moeten we heusch weg anders komen we misschien nog te laat.

Met een zachten plons dook Raffles in het water. Henderson volgde zijn meester onmiddellijk en Brand sloot de rij.

De drie mannen waren geoefende zwemmers en zij doorkliefden met een krachtigen slag het water van de rivier, die hier bijna geen strooming had.

Toen zij bij den overhangenden struik waren aangekomen, was Raffles wederom de eerste, die dook. Slechts één oogenblik aarzelde Henderson, toen was ook hij onder het wateroppervlak verdwenen.

Brand dacht aan het avontuur, dat hij eenige weken geleden aan de andere zijde van den rotswand had beleefd en waarvan het raadsel nu opeens voor hem werd opgelost. Hij haalde diep adem en dook zijn voorgangers achterna.

Nog geen minuut daarna kwam hij weer boven en keek in de oogen van zijn vriend en den trouwen James die zijn komst met spanning verwachtten.

Ofschoon het nog klaarlichte dag was, begon de zon toch al lager te zinken en heerschte er in het dichte bosch een schemerdonker, dat opvallend was, nu zij zoo pas uit het volle licht kwamen.

Raffles nam direct de leiding in handen.

— Voorzichtig voorwaarts, — beval hij.

Met de messen in de handen slopen de drie mannen, enkel in hun drijfnat tricot gekleed, voort.

Na ongeveer vijf minuten hield Raffles stil. Hij wenkte de anderen hem te naderen, blijkbaar om hen wat te zeggen. Onderwijl leunde hij met zijn hand tegen een boomstam.

Toen gebeurde er iets vreemds. Raffles wankelde en zou gevallen zijn, als zijn vrienden

hem niet gegrepen hadden. De boom, waartegen hij geleund had, was op halve manshoogte gebroken. De stam was onder zijn gewicht voorovergevallen, doch de kruin was tusschen andere boomen blijven hangen.

Hun verbazing en schrik duurde slechts kort.

— Het werk van de straaldoos, zei Brand ernstig, terwijl hij wees op het gladde vlak van de in den grond gebleven stomp.

Raffles zei niets, hij klemde de tanden op elkaar en sloop verder.

Plotseling wierp hij zich zoo lang hij was ter aarde, welk voorbeeld door de twee anderen gevolgd werd.

Zij hoorden duidelijk stemmen.

Na eenige minuten doodstil op dezelfde plek gelegen te hebben, waagde Brand het om zich heen te zien en nu bemerkte hij, dat zij vlak bij het door de gracht omgeven gebouwtje waren, dat hij eenige weken geleden, onmiddellijk na zijn avontuur had ontdekt. Hij keek scherp toe en zag hoe op een open plek bij het huisje een klein vuur brandde. Blijkbaar hadden de schurken dit aangelegd, om er het een of ander op klaar te maken.

Raffles en Brand spraken fluisterend eenige woorden met elkaar, maakten de messen uit de lus los en kropen op handen en knieën verder.

Zij waren nu zóó dicht genaderd, dat zij het niet raadzaam oordeelden verder te gaan.

— Wij zullen moeten wachten tot het wat donkerder geworden is, fluisterde Brand Raffles in het oor.

Deze echter scheen niet te luisteren; hij hield de oogen strak gevestigd op iets, wat Brand niet kon ontdekken.

Na één minuut ongeveer wendde Raffles zich tot Brand.

— Daar staan ze, zeide hij alleen. Brand keek in de aangegeven richting en nu kon hij heel flauw twee voorwerpen onderscheiden, die op eenigen afstand van de plek, waar de mannen zaten, waren opgesteld. Ofschoon zij bijna niet van de omgeving waren te onderscheiden, zag Brand de omtrekken van de gestolen straaldoozen, die op een soort drievoet waren geschroefd.

— Zou er kans bestaan bij de straaldoozen te komen? vroeg Brand met een lichte beving in zijn stem.

— Dat moet, want als zij er eerder bij zijn dan wij, dan kunnen we ons testament wel maken. Maar als ze blijven zitten, zoals nu, dan is er geen kans op. We moeten geduld hebben.

Doodstil bleven de drie mannen in het mos

en de bladeren, waarmede de grond overdekt was, liggen. Het was koel op deze plek, waar de zon slechts zelden doordrong en zij huiverden, alsof zij het koud hadden.

Alleen Henderson scheen daarvan geen last te hebben. Hij kroop wat naderbij en begon te fluisteren.

— Waarom gaan we er nu niet op af, Mylord, vroeg hij, we hebben nog een kleine rekening met die heeren te vereffenen en m'n handen jeuken.

Hierbij balde hij zijn vuist, waardoor de biceps op zijn armen zwollen.

— Stil, James, zei Raffles; zie je daar die twee dingen op die drievoeten staan? Dat zijn heel gevaarlijke dingen.

— Bommen, Mylord?

— Neen, James, nog veel gevaarlijker, ik zal je later wel vertellen wat het zijn, maar we moeten die dingen hebben, of ons laatste uur is geslagen.

— Kan het geen kwaad, Mylord, als men ze aanpakt? fluisterde Henderson.

— Als je niet op den koperen knop drukt, die zich onderaan bevindt, of aan den staaldraad komt, dan zijn ze absoluut ongevaarlijk. Ook moet je er voor zorgen, dat de spleetvormige opening aan de voorzijde, altijd van je af gewend is.

— Dan ga ik ze halen; zei Henderson en hij sloop onhoorbaar verder.

Raffles scheen echter een ander plan in het hoofd te hebben en ging zijn chauffeur achterna, daar hij hem natuurlijk niet kon terugroepen op gevaar af zich te verraden.

Brand bleef nu alleen achter. Zij bevonden zich alle drie in één lijn.

Het toeval kwam hen te hulp.

Eensklaps stonden twee der mannen op en begaven zich over het bruggetje naar het inwendige van het huisje. De derde, (blijkbaar was dit Goldstein, naar zijn gestalte te oordeelen,) bleef zitten. Hij zat met den rug naar hen toegewend.

Nog ongeveer tien meter scheidden hen van de straaldoozen.

— Er op af, siste Raffles en snelde vooruit.

Eenige dorre takken kraakten onder hunne voeten en dit geluid deed de zittende figuur opzien. Vóór hij echter één beweging had kunnen maken, was Henderson bij de straaldoozen, waarvan hij er een beetpakte. Hoe hij ook rukte en trok, hij kon den drievoet niet optillen; het voorwerp was blijkbaar stevig in den grond bevestigd.

Dit alles duurde een ondeelbaar oogenblik en

reeds stond Raffles naast hem. Deze pakte de tweede doos beet. Brand sloot de rij. Alle drie hadden de messen in hun vuist, gereed om toe te stooten.

Dit was echter niet noodig. Tot hun groote verwondering bewoog Goldstein zich niet, maar bleef als een steenen beeld zitten.

En toen zagen zij, dat alle kleur uit zijn aanzicht was verdwenen en dat zijne oogen dicht waren.

— Hands up! riep Henderson en wilde de beweginglooze gestalte naderen, maar Raffles hield zijn chauffeur met krachtige vuist terug.

— Ongelukkige, je zoudt een onvermijdelijken dood tegemoet gaan, riep hij, niet de minste voorzorgen meer nemend dat zijn stem niet gehoord zou worden.

Brand begreep waar Raffles op doelde. Met z'n beiden naderden zij den chauffeur, die nog steeds met een der straaldoozen in de hand stond. Zij namen hem het voorwerp af en nu zagen zij, dat hetgeen zij verondersteld hadden, waarheid was. De oersterke man had zich met zoo'n ijver op de doos geworpen, dat hij, zonder het te willen op den koperen knop had gedrukt waardoor de straal des doods in werking was getreden.

Nu naderden zij Goldstein en zagen dat hij dood was. Toen zij hem aanraakten, vielen hoofd en schouders glad afgesneden van den romp. Bloed was er niet te zien. Het was of alle organen dichtgesnoerd waren.

Henderson, onbekend met de werking van de straal des doods, stond sprakeloos, doch Raffles gunde zich geen tijd hem een uitlegging te geven.

— We moeten naar binnen, zei hij, de oogen gericht op de opstaande deur van het gebouwte.

— Als we maar wisten op welken afstand de straal ingesteld is geweest, zei Brand, terwijl hij de afstandsschaal bekeek, blijkbaar is die defect, want de aanwijspen is verbogen.

— Misschien is de ander nog intact; zei Raffles en keerde de straaldooz, die hij in de hand hield, om. De pen wees op vijftien meter.

— Als ze beiden op denzelfden afstand ingesteld zijn geweest, dan is het met de heeren gedaan, meende Brand nu.

— Dat is zeer waarschijnlijk, hernam Raffles, maar we zullen toch eerst eens zien of vriend Goldstein een revolver bij zich had.

Henderson haalde een geladen revolver uit een der zakken van het lijk.

— Brrr, deed Henderson, wat 'n akelig gezicht.

Hij wees op het lijk, dat tot op de helft van de oorspronkelijke grootte was ingekrompen, alsof het door hevige koude of warmte verschrompeld was.

— Ja, het is een ellendig gezicht, zei Raffles, maar daaraan kunnen we nu niet denken. Wij moeten eerst zekerheid hebben.

Met de revolver in de vuist van zijn linkerhand en in zijn rechter het mes, ging Henderson vooruit het ijzeren bruggetje over. Hij ging de openstaande deur binnen, maar kwam een oogenblik later terug. Hij had de handen laten zakken en op zijn gezicht lag een uitdrukking, alsof hij iets walgelijks had gezien. Even leunde hij tegen de balustrade der brug, doch meteen sprong hij terug. Bijna was hij gevallen, de balustrade was over de geheele lengte doorgesneden en stortte in het water van de gracht.

De straal des doods had zijn werk goed verricht. Eén blik in het inwendige van het huisje overtuigde Raffles en Brand, dat hier geen menselijke hulp meer kon baten. De straal des doods was door hout, ijzer en steenen heengedrongen en had de mannen in hun schuilplaats overvallen en gedood.

— Kom, Charles en jij ook, James, laten we gaan. We kunnen alles hier net zoo laten liggen, want we moeten toch nog terugkomen. Het zou me niet verwonderen als de heeren dit lugubere huisje tot hun schatkelder hadden gepromoveerd. Dat moeten we onderzoeken. Maar nu niet. Nu moeten we naar Skidaw-hall terug en hoe eerder hoe beter. Alleen de straaldoozen moeten we meenemen, die mogen in geen geval hier achter blijven.

Twintig minuten later waren de drie mannen op Skidaw-Hall terug.

Raffles en Brand spoedden zich naar binnen, terwijl Henderson zich naar het bediendenverblijf begaf.

Price, de butler, kwam hen in de gang tegevoet.

— En? vroeg Raffles, hoe is het met Lady Maud, is de dokter bij haar?

— Ja, Mylord, er is gelukkig een wending ten goede te constateeren, maar haar droefheid... haar droefheid... is niet te beschrijven.

— Dat laat zich begrijpen, Price. We zullen haar nu niet met vragen lastig vallen; we gaan naar onze kamer, wil je daar wat thee en wat sandwiches laten brengen?

Price boog zwijgend en de beide vrienden begaven zich naar boven.

— Nu moet je me toch eens vertellen wat dit alles beteekent, Edward, ik heb er wel zoo'n

beetje van begrepen, maar alles is me nog lang niet duidelijk, hoe kwamen bijvoorbeeld...

— Ik begin al, Charles, ik begin al, riep Raffles vroolijk. Nu het gevaar geweken was, keerde zijn oude goede humeur terug.

— Je wilt natuurlijk weten hoe die straaldoozen in het bezit van de Pelikanen zijn gekomen. Welnu, luister. Ik zal beginnen bij het begin. Reeds onmiddellijk na je eerste telegram rook ik onraad en ben ik op mijn eentje den omtrek gaan verkennen. Ik werd er echter niet veel wijzer door. Toen besloot ik poolshoogte te gaan nemen met mijn vliegmaschine. En toen ontdekte ik iets, wat ook jou verbaasd zou hebben doen staan. Terwijl ik over het bosch vloog, dat zich aan de overzijde van de rivier achter de rotsen uitstrekt, zag ik als een helderen dauwdruppel het boschmeertje tusschen het groen der boomen schitteren en tevens zag ik, dat het slechts van de rivier gescheiden was door een smalle strook gronds. Die smalle strook echter werd gevormd door de steile rots, die we hier vanuit ons venster kunnen zien. Vanuit de hoogte waarop ik vloog, zag ik toen duidelijk op een zekere plek, dat het water daar donkerder gekleurd was. Het water van het meertje en de rivier stond dus onder de rots door met elkaar in verbinding. Ik had toen meteen het raadselachtige avontuur, dat je daar met je gastvrouw had beleefd, opgelost. Ik besloot nog niets te zeggen, omdat ik er een voorgevoel van had, dat het feit, dat het meertje een ondergrondse, laat ik liever zeggen een onderwatersche verbinding had met de rivier, nog een andere rol in deze historie zou spelen, hetgeen ik achteraf beschouwd, heel goed gezien heb.

Raffles zweeg, daar een bediende aan de deur klopte om de sandwiches te brengen. Toen de man vertrokken was, vervolgde hij:

— Je zult je er misschien over verwonderd hebben, dat ik zoo gauw op je telegram reageerde. Dat kwam zoo. Ik verwachtte een dergelijk telegram elk oogenblik van je te zullen ontvangen, om welke reden ik James voor ons radio-toestel plaatste met de opdracht, dat hij mij onmiddellijk draadloos zou seinen, wanneer het telegram kwam. Misschien weet je het nog niet, maar James heb ik in korten tijd het Morse-alfabet geleerd en hij kan nu zeer goed saanderen. Ik was dag en nacht bij onzen hangar op het vliegveld. Mijn raamantenne stond steeds op de goede golflengte ingesteld, zoodat ik, vijf minuten na de ontvangst van je telegram al de lucht in was.

— Maar, zoo onderbrak Brand hem nu, je

hebt me nog niet verteld, hoe je zoo snel de zaak tot klaarheid hebt gebracht en wie degene is, die den eigenlijken diefstal van de straaldoozen heeft gepleegd.

— Dat wil ik je vertellen. Lady Maud heeft de straaldoozen weggenomen.

Brand werd doodsbleek en keek zijn vriend met een paar verwilderde oogen aan.

— Lady Maud? herhaalde hij werktuigelijk, maar Edward, je moet je vergissen; dat is toch niet mogelijk....

— Luister, nu eens m'n jongen. Misschien is zij er zelf even verbaasd over als jij, wanneer ze het hoort. Ze weet er namelijk niets van, ze heeft in trance gehandeld.

— In trance? Dus is ze gehypnotiseerd? En wie heeft dat gedaan?

— Dat zal ik je zeggen. Ik heb tijdens je afwezigheid een onderzoek ingesteld naar het verleden van professor Wade. De man is werkelijk professor geweest en wel aan de hogeschool te Boekarest, in welke stad hij ook een drukke practijk had als bekwaam zenuwarts. Hij is zich in den loop der jaren met politiek gaan bemoeien en dat is zijn ongeluk geweest. Hij verloor zijn patiënten en daar hij geen geld bezat, moest hij, om te kunnen leven, zich aan allerlei ongeoorloofde practijken schuldig maken. Hij verviel van kwaad tot erger, tot hij eindelijk het erkende hoofd van een bende misdadigers werd. Maar de rest weet je. We kunnen dus van hem afstappen. Nu ik dit alles wist, trachtte ik na te gaan, wie den diefstal in 't ondergrondsche laboratorium kon hebben gepleegd. Ik heb de situatie verkend en begreep, dat alleen een ingewijde hier aan het werk was geweest. Nu was Wade, toen hij den vorigen keer hier kwam, niet beneden geweest, dus we konden veilig aannemen, dat hij een helper of helpers noodig had gehad. Maar wie? Zooals je mij zelf gezegd hebt, is het personeel absoluut te vertrouwen, nog afgezien van het feit, dat niemand een sleutel bezit. Het slot was niet geforceerd en het kon ook niet met een valschen sleutel geopend zijn. Dus moest men met den gewonen sleutel gewerkt hebben. Wie hadden er een sleutel? Sir Archibald, jij en Lady Maud. Daar ik direct constateerde dat de baronet ruim anderhalf uur dood was, toen 't lijk werd onderzocht, kon hij het niet geweest zijn; jij evenmin. Dus bleef Lady Maud over. Het was ongehoord dit te veronderstellen, maar ik nam het als hypothese aan en besloot een proef op de som te nemen. Ik ging naar het dak met de teleperiscoop en zag haar overzwemmen. Tot mijn verwondering zwom zij van hier naar de overzijde, ik had verwacht haar reeds terug te

zien keeren. Wat de oorzaak is geweest, dat zij zoo lang heeft gewacht, alvorens op zijn posthypnotisch bevel de straaldoozen naar de overzijde te brengen, zal wel altijd een raadsel blijven, daar de eenige, die ons hierover zou kunnen inlichten, niet meer in het land der levenden is. Daar ik volstreekte zekerheid wilde hebben, zijn wij de wandeling door het park gaan maken om de plaats te zoeken, waar zij zich ontkleed had. Van het bootenhuis had zij geen gebruik gemaakt; waarschijnlijk om niet gezien te worden.

Die plaats vond ik niet, maar wel vond ik een langen mantel, een paar schoenen en een paar kousen. Blijkbaar had zij zich in huis reeds in zwemtricot gestoken en toen alleen een mantel daarover heen aangedaan. Om toch maar beslist zeker van mijn zaak te zijn, heb ik, een eind verder, haar terugkomst afgewacht en toen zag ik, wat ik verwachtte, namelijk dat zij onder suggestie handelde. Ik ben haar gevolgd en heb direct de noodige maatregelen laten nemen, opdat zij zich dadelijk naar bed kon begeven. Ook heb ik er voor gezorgd, dat zij nog niets van den dood van haar vader kon vernemen.

— Dus weet zij daarvan nog niets.

— Neen, Charles, het is voor jou weggelegd om haar dat mede te deelen. Jij bent met haar op vertrouwelijk voet geweest en bezit de noodige tact.

Brand drukte zijn vriend ontroerd de hand.

— Het zal een wreed ontwaken voor haar zijn, zei Brand.

— Ongetwijfeld, Charles maar Sir Archibald was oud en verzwakt, zoodat zijn dood haar niet te zeer zal schokken. Wat het geval van de straaldoozen betreft, daar zal ze zich waarschijnlijk niets van herinneren. Hoe goed de schurk zijn oude vak nog verstond, blijkt wel uit het feit, dat Lady Maud pas uit haar trance is ontwaakt op hetzelfde oogenblik toen wij hem aan de overzijde overvielen en hij door die straal werd gedood. Wel zal zij zich herinneren waar, wanneer en hoe hij haar hypnotiseerde en ongetwijfeld zal zij je om inlichtingen vragen. Je moet een aannemelijk verhaal verzinnen, Charles. Je kunt dat met een gerust geweten doen, daar het in de eerste plaats voor haar welzijn is en ook omdat je niet bevreesd behoeft te zijn, dat de waarheid ooit aan het licht zal komen, daar wij de eenigen zijn, die haar kennen. En dit is, geloof ik, alles. Of heb je nog wat op je hart?

— Dus Lady Maud heeft de straaldoozen weggenomen?

— Zooals ik je verteld heb.

— Maar hoe heeft ze dat ongemerkt kunnen doen?

— Wel, ze heeft natuurlijk alle mogelijke voorzorgen genomen.

— Maar dat wijst dan toch op voorbedachten rade.

— Wel neen. Vergeet niet, dat een hypnotisch bevel naar de letter wordt uitgevoerd en dat Wade er natuurlijk wel voor gezorgd zal hebben, haar te zeggen, dat zij moest zorgen niet gezien te worden. Alleen Mary, het kamermeisje, schijnt haar even gezien te hebben, maar daar zij niet zeker was van haar zaak en zij overigens bijziende is, werd er niet veel waarde gehecht aan haar veronderstelling.

— Maar hoe kon zij met de straaldoozen overzwemmen?

— Zeer gemakkelijk, Charles. Ze zijn zooals je weet, klein, zoodat zij ze aan een soort gordel heeft kunnen vastmaken. Daar de doozen ook onder water kunnen werken, (dat heb je me immers medegedeeld), hinderde 't niets, dat zij er mee dook. Nog iets, Charles?

— Neen, niets meer, Edward. Ik weet nu

alles.

— Dan laat ik je alleen. Jij hebt hier nog een belangrijke taak te vervullen, die je echter volkomen toevertrouwd is. Ik neem de straaldoozen mee. Het is gevaarlijk spee goed en als ze in handen vallen van iemand, die er de kracht van ontdekt, dan is het me de wereld gedaan. En mij kunnen ze van groot nut zijn, voegde hij er na een oogenblik nadenken bij. Ik ga met James terug. De Sperwer staat onder de tribune op de sportplaats van Embleton, hier geen kwartier vandaan. We zijn van avond nog thuis.

— Blijf je thuis, Edward?

— Ja, voorloopig wel. Ik zal je komst afwachten en onderwijl heb ik mooi gelegenheid mij vertrouwd te maken met de werking der straaldoozen.

De beide mannen gaven elkaar de hand. Eén oogenblik rustten hunne oogen in elkaar.

Toen zei Raffles:

— Troost Lady Maud zoo goed mogelijk en doe haar mijn groeten, maar vergeet daarbij niet, dat ik er ook nog ben.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De man met de roode mantel

„Men mag over detective-verhalen zo geringschattend oordelen als men wil, maar het feit blijft, dat ze niet enkel door de grote massa, maar ook door heel wat intellectuelen als ontspanningslectuur steeds meer geprefereerd worden. waarbij dient opgemerkt, dat dit soort boeken als ze niet al te griezelig of te bloederig zijn, zeker veel voor hebben op vele andere ontspanningslectuur, omdat zij tenminste geen zedelijk bederf wekken.”

„Wat de verhalen van Lord Lister betreft, hiertegen behoeft niet het minst bezwaar te bestaan, indien men in Lord Lister maar ziet, wat hij inderdaad is, n.l. de fantastische figuur, die *met opoffering van alle persoonlijke genoegen en elk eigenbelang*, optreedt tegen onrechtplegers op mens en maatschappij, waarop de justitie geen vat heeft.”

H. P.

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, **gebonden in stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

UNIEKE BOEKEN-AANBIEDING

CAMPAGNE'S WOORDENBOEKEN

3 deelen — f 7.90 — 3 deelen

De beste en goedkoopste. Drie omvangrijke, keurig gebonden deelen. Naast een goede woord-vertaling vindt men in deze woordenboeken ook de meer gebruikelijke uitdrukkingen. Uitnemend geschikt voor school, bij studie en op kantoor.

De 3 deelen totaal kosten slechts f 7.90, afzonderlijk f 2.90 per deel.

Betaling kan geschieden in maandelijksche termijnen van f 1.— of meer.

I. Fransch-Nederl. en Nederl.-Fransch, omvang 1452 blz., 10e druk.	II. Duitsch-Nederl. en Nederl.-Duitsch, omvang 1308 blz., 10e druk.	III. Engelsch-Nederl. en Nederl.-Engelsch, omvang 1438 blz., 12e druk.
--	---	--

GOEDE RAAD

Een complete vraagbaak voor huisvrouw en gezin. Een zeer praktisch en handig boek, dat steeds goede raad verschaft, o.m. op het gebied van ziekenverpleging, voedingsleer, eerste hulp bij ongelukken, spel, verzorging, opvoeding der kinderen, verzorging van huis en huishouding, woninginrichting, maken en verzorgen van kleding, verzorging van planten en huisdieren, ontspanning en sport, etiquette, beschaafde vormen, geldbelegging, belasting enz. enz.

Het boek bevat 800 kolommen druks en 32 pagina's illustraties. f 2.45
Tijdelijk franco voor slechts

MAAK HET ZELF

Hoe dikwijls slaakt U niet de verzuchting: „Kon ik dat maar zelf even repareeren!” Hier is uw leermeester! Een uitgave met een even omvangrijke als veelzijdige inhoud. Een ieder kan aan de hand van deze uitstekende handleiding zelf allerlei praktische en aardige dingen zelf vervaardigen en veel voorkomende reparaties zelf verrichten. Bovendien geeft het boek nog: goochelen, puzzelen, kaarttrucs, vliegsport enz. enz. Een uitvoerig register verwijst voor elk onderwerp onmiddellijk naar de bladzijde, die U nodig hebt.

„Maak het Zelf” is in sterke band gebonden en kost slechts f 3.25

BON in te zenden aan N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,
Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092.

Ondergeteekende verzoekt te zenden:

en wenscht het verschuldigde te betalen: ineens / in maandel. termijnen van f

Het contante bedrag / de eerste afbetaling ad f is heden aan uw adres verzonden.

*) doorhalen wat niet wordt gewenscht.

Naam

Adres

(R)

1
CENT

Miss Blanche

VIRGINIA